

EN RILEY PAGE-RYSARE — BOK I

BORTA

BLAKE PIERCE

En Riley Paige Rysare

Blake Pierce

Borta

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Borta / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd», — (En Riley Paige Rysare)

En dynamisk berättelse som griper tag i läsaren från första kapitlet och sedan inte släpper. Midwest Book Review, Diane Donovan (om Borta) Ett mästerverk till thriller och deckare! Författaren gjorde ett fantastiskt jobb med karaktärsutvecklingen, med så väl beskrivna psykologiska sidor att det känns som att man är inuti deras huvuden, lever sig in i deras rädslor och hoppas på deras framgång. Handlingen är väldigt intelligent och håller dig underhållen hela vägen. Boken är full av intrigvändningar och kommer att hålla dig vaken fram till allra sista sidan. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (om Borta) I utkanterna av Virginias landsbygd hittas kvinnor mördade på de mest groteska vis. FBI kallas in men står handfallna. En seriemördare finns där ute och hans brott blir allt mer frekventa. De vet att det bara finns en agent som är tillräckligt bra för att lösa det här fallet: Specialagent Riley Paige. Riley själv är på betald ledighet och återhämtar sig från sammandrabbningen med den senaste seriemördaren. Hon är skör och FBI är ovilliga att blanda in henne. Trots det väljer Riley, som tampas med sina egna demoner, att ta sig an fallet. Hennes jakt tar henne från den vrickade subkulturen av docksamlare, till trasiga familjers hem och in i de allra mörkaste av vrår i mördarens sinne. I takt med att mysteriet nystas upp inser Riley att hon har tagit sig an en mördare som är sjukare än vad hon hade kunnat ana. I en hektisk kamp mot klockan finner hon sig pressad till sitt yttersta. Hennes jobb står på spel, hennes familjs säkerhet är hotad och hennes bräckliga psyke är på gränsen till kollaps. Men när Riley tagit sig an ett fall så ger hon aldrig upp. Hon blir besatt av fallet och det leder henne till de mörkaste delarna av hennes psyke, där gränserna mellan att vara jägare eller byte suddas ut. Efter en rad av oväntade vändningar leder hennes instinkter henne till en chockerande upplösning som inte ens Riley själv någonsin hade kunnat föreställa sig. BORTA är en mörk psykologisk thriller med pulshöjande spänning, samt början på en fängslade ny bokserie och en älskvärd ny karaktär som kommer att få dig att vända sida efter sida långt in på småtimmarna. Bok 2 i serien om Riley Paige finns ute nu!

© Pierce B.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

Prolog	7
Kapitel 1	10
Kapitel 2	13
Kapitel 3	16
Kapitel 4	21
Kapitel 5	24
Kapitel 6	26
Kapitel 7	30
Kapitel 8	33
Kapitel 9	35
Kapitel 10	38
Конец ознакомительного фрагмента.	41

Blake Pierce

BORTA

Blake Pierce

Blake Pierce är författaren bakom den bästsäljande rysarserien RILEY PAIGE, som inkluderar åtta böcker (med fler på väg). Blake Pierce har även skrivit bokserien MACKENZIE WHITE, vilken består av fem böcker (även där med fler på väg); bokserien AVERY BLACK som innehåller fyra böcker (fler böcker kommer); och den nya KERI LOCKE-serien.

Blake är en flitig läsare och ett livslångt fan av deckare och rysare som blir glad om ni hör av er, så besök gärna www.blakepierceauthor.com för att få veta mer, eller för att ta del av uppdateringar och hålla kontakten.

Copyright © 2015 Blake Pierce. Alla rättigheter förbehålles. Med undantag tillåtna i enlighet med U.S. Copyright Act 1976, ingen del av denna publikation får återskapas, distribueras eller sändas på något vis, eller förvaras i databas eller hämtningssystem utan författarens medlåtande. Den här e-boken är licenserad enbart för personligt bruk. Den här e-boken får inte återförsäljas eller skänkas bort. Om ni vill dela den här boken med någon annan, var vänlig och köp ytterligare en kopia för varje mottagare. Om du läser boken och inte köpte den, eller om den inte köpts åt dig, var då god och lämna tillbaka den och köp en egen kopia. Tack för att ni respekterar denna författares hårda arbete. Det här är skönlitteratur. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, händelser, och incidenter är antingen en produkt av författarens fantasi eller används fiktivt. Eventuella liknelser med riktiga personer, levande eller döda, är helt slumpmässig. Omslagsbild Copyright GongTo, använd med licens från Shutterstock.com.

BÖCKER AV BLAKE PIERCE

RILEY PAIGE

BORTA (Bok #1)

TAGEN (Bok #2)

ÅTRÅDD (Bok #3)

Prolog

En ny våg av smärta ryckte Rebas huvud upprätt. Hon drog i repen som band hennes kropp. De satt knutna runt hennes mage till ett rör som reglats till både golvet och taket i mitten av ett litet rum. Hennes vrister och handleder var bundna.

Hon insåg att hon slumrat till, något som fick rädslan att skölja över henne. Hon visste nu att mannen skulle döda henne. Bit för bit, sår efter sår. Det var inte hennes död han var ute efter, inte heller var det sex – han ville bara komma åt hennes smärta.

Jag måste hålla mig vaken, tänkte hon. Jag måste ta mig härifrån. Om jag somnar igen kommer jag att dö.

Trots hettan i rummet så kändes hennes nakna kropp sval av svett. Hon tittade ned, darrade till av smärta, och såg på sina bara fötter mot trägolvet. Runt omkring dem fanns fläckar av torkat blod, tydliga tecken på att hon inte var den första som bundits fast här. Paniken ökade.

Han hade gått iväg någonstans. Den enda dörren i rummet var stängd, men han skulle komma tillbaka. Det gjorde han alltid. Sedan skulle han göra vad helst han nu kunde komma på för att få henne att skrika. Fönstren var förtäckta och hon hade ingen aning om det var dag eller natt, då det enda ljuset kom från en ensam glödlampa som hängde i taket. Vart det än var hon befann sig så verkade det som att ingen kunde höra henne skrika.

Hon undrade om rummet en gång hade varit en liten flickas sovrum. Det var groteskt rosa, med små snirkliga figurer och sagomönster målade överallt. Någon – hennes kidnappare, antagligen – hade förstört allt som en gång funnits där, och trasiga stolar och bord låg slängda runt i rummet. Golvet var täckt av lemmar och kroppar från ett barns dockor. Små peruker – från dockor, gissade Reba – var spikade likt skalper mot väggarna, de flesta konstnärligt flätade, alla i onaturliga leksaksfärger. Ett trasigt, rosa sminkbord stod upprätt mot en vägg, med dess hjärtformade spegel krossad i små skärvor. Den enda andra hela möbelen var en smal säng med ett trasigt, rosa tak. Hennes kidnappare vilade där ibland.

Mannen såg på henne med svarta ögon genom hålen i den svarta rånarluvan. Först hade hon känt sig lättad över det faktum att han alltid hade masken på. Om han inte ville att hon skulle se hans ansikte, betydde inte det att han inte planerade att döda henne, och att han kanske skulle låta henne gå?

Men hon förstod snart att masken fanns där av en annan anledning. Hon kunde se att under masken fanns där en tillbakadragen haka och en skev panna, något som fick henne att tro att mannens ansiktsdrag kanske var veka och alldagliga. Trots att han var stark var han kortare än henne, och kanske var han osäker på grund av det. Därför, tänkte hon, bar han masken för att verka mer skrämmande.

Hon hade gett upp hoppet om att lyckas övertala honom att inte skada henne. Först hade hon trott att hon kunde göra det. Hon visste trots allt att hon var snygg. *Eller åtminstone så var jag det*, tänkte hon ledsamt.

Svett och tårar blandades samman på hennes blåslagna ansikte och hon kunde känna stelheten av det torkade blodet i sitt långa, blonda hår. Hennes ögon sved. Han hade tvingat henne att använda linser, och de gjorde det svårare att se.

Vem vet hur jag ser ut nu.

Hon lät huvudet falla.

Dö nu, bad hon sig själv.

Det borde vara enkelt. Hon var säker på att andra hade dött här innan henne. Trots det så kunde hon inte. Bara tanken på det fick hennes hjärta att slå hårdare, och hennes andning blev tyngre medan repet spände mot hennes mage. Sakta men säkert, i väntan på vad som nog var en säker död, så hade en annan känsla börjat rota sig inom henne. Denna gången var det inte rädsla eller panik. Det var inte förtvivlan. Det var något annat.

Vad är det jag känner?

Då insåg hon vad det var. Det var *vrede*. Inte gentemot hennes kidnappare. Hon hade sedan länge förbrukat all sin ilska mot honom.

Det är jag, tänkte hon. Jag gör precis det han vill att jag ska göra. När jag skriker och gråter och ber, då ger jag honom precis det han vill.

När hon drack av den kalla, smaklösa soppan han matade henne med via ett sugrör – då gjorde hon precis det han ville. När hon patetiskt snyftade och sa att hon var mamma och att hon hade två små barn som behövde henne, då uppfyllde hon alla hans sadistiska begär.

Hennes sinne var med ens glasklart, och snyftandet byttes ut mot en nyfunnen beslutsamhet. Kanske behövde hon pröva något annat. Hon hade kämpat så hårt mot repen som band henne, i flera dagar. Kanske var det fel tillvägagångssätt. Repen var lite som de där bambuleksakerna, de där kinesiska fingerfällorna där man satte ett finger i varje ände och ju hårdare man drog, desto mer satt man fast. Kanske tricket var att slappna av, helt och hållet. Kanske var det vägen ut.

Hon lät kroppen slappna av, en muskel i taget, och kände varenda sår, varenda blåmärke, där hennes hud rörde repen. Och så, med ens, så upptäckte hon var någonstans som repen spände.

Till sist hade hon hittat vad hon letade efter. Det fanns en viss löshet runt hennes högra vrist. Men det skulle inte hjälpa att dra, i alla fall inte än. Hon behövde hålla musklerna rörliga. Hon böjde och vickade på vristen, först försiktigt, och sedan mer aggressivt allt eftersom repet lossade.

Äntligen, till hennes glädje och förvåning, lossnade hennes häl och hon drog loss hela högra foten. Hon tittade bort över golvet. Endast en bit bort, bland de spridda kroppsdelarna från dockorna, låg hans kniv. Han skrattade jämt när han lämnade den där, så hånande nära. Kniven, täckt av blod, blänkte mot henne i ljuset.

Hon svingade ut sin fria fot mot kniven. Den gick över och missade.

Hon lät kroppen slappna av igen, och gled ned längs röret en bit och spände foten tills kniven var inom räckhåll. Hon tog tag i den smutsiga kniven mellan tårna, drog den längs golvet och lyfte försiktigt upp den med foten innan hon kunde greppa den med handen. Därefter vände hon försiktigt på den och sågade i repet som band hennes handleder. Det kändes som om tiden stod stilla medan hon höll andan i hopp och bön om att hon inte skulle tappa den. Att han inte skulle komma in.

Till slut hörde hon repet brista, och hon var chockerad över att se hennes händer fria. Med bultande hjärta skar hon snabbt loss repet runt midjan.

Fri. Hon kunde knappt tro det.

För ett ögonblick kunde hon endast huka sig där med både händer och fötter som pirrade medan de återfick blodcirkulation. Hon petade på linserna hon hade i ögonen och motstod viljan att klösa ut dem. Istället så drog hon dem försiktigt till sidan, klämde åt och drog ut dem. Hennes ögon gjorde fruktansvärt ont och det var en lättnad att få ut dem. När hon såg på de två plastbitarna i hennes hand blev hon nästan äcklad av deras färg. Linserna var onaturligt blå. Hon kastade dem åt sidan.

Rebas hjärta bankade när hon drog sig upp och snabbt haltade mot dörren. Hon tog tag i handtaget, men stannade upp.

Tänk om han är där ute?

Hon hade inget val.

Reba vred handtaget och drog i dörren, som öppnades ljudlöst. Hon stirrade ner längs en lång, tom korridor, endast upplyst av en öppning på högernsida. Hon kröp vidare, naken, barfota, och tyst, och såg öppningen leda in i ett svagt upplyst rum. Hon stannade och tittade. Det var en enkel matsal med ett bord och stolar, alla helt vanliga, som om en familj snart skulle komma hem till middag. Gamla gardiner hängde framför fönstren.

En ny rädsla steg inom henne. Vardagligheten här var skrämmande på ett sätt en fångelsehåla aldrig hade kunnat vara. Mellan gardinerna kunde hon se att det var mörkt utomhus. Hennes rädsla lättade vid tanken på att mörkret skulle göra det enklare att fly.

Hon vände tillbaka mot korridoren. Den slutade vid en dörr – en dörr som bara var tvungen att leda ut. Hon haltade fram och klämde åt runt det kalla kopparhandtaget. Dörren svingade tungt mot henne och avslöjade natten utomhus.

Hon såg en liten veranda och ett fält bortom den. På natthimlen syntes stjärnor, men ingen måne. Det fanns inget ljus någonstans – inget tecken på närliggande hus. Hon gick långsamt ut på verandan och ut på fältet som var torrt och utan gräs. Kall, frisk luft fyllde hennes lungor.

Blandat med paniken kände hon sig upprymd. Lyckan av frihet.

Reba tog sitt första steg, beredd på att springa, när hon plötsligt kände ett hårt grepp av en hand runt hennes handled.

Och sen det bekanta, fula skrattet.

Det sista hon kände var något hårt – kanske metall – mot hennes huvud, och sedan sjönk hon in i mörkrets djup.

Kapitel 1

Det har inte börjat lukta än i alla fall, tänkte agent Bill Jeffreys.

Han lutade sig fortfarande över kroppen och kunde inte låta bli att känna de där första aningarna. Det blandade sig med den fräscha doften av tall och den klara dimman som steg upp från bäcken – en kroppslukt som han borde ha vant sig vid för länge sedan. Men det hade han inte.

Kvinnans nakna kropp hade omsorgsfullt lagts på en stor sten vid kanten av bäcken. Hon satt lutad mot en annan sten, med benen raka och särade, med händerna vid sidorna. Han kunde se en udda vridning i höger arm, vilket tydde på ett brutet ben. Det vågiga håret var uppenbarligen en peruk, med onaturliga blonda toner. Ett rosa läppstiftsleende täckte hennes mun.

Mordvapnet satt fortfarande hårt runt halsen. Hon hade blivit strypt med ett rosa band. En konstgjord röd ros låg på stenen vid hennes fötter.

Bill försökte försiktigt lyfta hennes vänsterhand. Den rörde sig inte.

”Hon är fortfarande likstel” berättade Bill för inspektör Spelbren, som hukade sig på andra sidan kroppen. ”Hon har inte varit död i mer än tjugofyra timmar.”

”Vad är det med ögonen?” frågade Spelbren.

”Uppsydda med svart tråd” svarade han utan att bry sig om att titta noga.

Spelbren stirrade på honom i vantro.

”Kolla själv” sade Bill.

Spelbren stirrade in i ögonen.

”Fan”, mumlade han tyst. Bill noterade att han inte drog sig tillbaka av avsky. Bill uppskattade det. Han hade jobbat med andra fältagenter – vissa av dem till och med veteraner som Spelbren – som skulle ha spytt okontrollerat vid det här laget.

Bill hade aldrig jobbat med honom tidigare. Spelbren hade blivit satt på fallet av ett fältkontor i Virginia. Det hade varit Spelbrens idé att ta in någon från beteendeanalysenheten i Quantico, vilket var varför Bill var där.

Smart drag, tänkte Bill.

Han kunde se att Spelbren var några år yngre än honom själv, men han hade ändå ett gammalt, erfaret utseende som tilltalade honom.

”Hon har linser” konstaterade Spelbren.

Bill tog en närmare titt. Han hade rätt. En kuslig, konstgjord blå nyans som fick honom att titta bort. Det var kallt där nere vid bäcken vid den här tiden, sent på morgonen, men ändå var ögonen glasartade i sina hålor. Det skulle bli svårt att fastställa den exakta dödstiden. Allt Bill kände sig säker på var att kroppen hade förts dit någon gång under natten och försiktigt ställts upp.

Han hörde en röst nära intill.

”Jävla agenter.”

Bill tittade upp på de tre lokalpoliserna som stod några meter bort. De viskade ohörbart nu, så Bill visste att han inte skulle höra mer än de två orden. De kom från närliggande Yarnell, och de var uppenbarligen inte särskilt glada över att FBI hade dykt upp. De tyckte kanske att de kunde hantera detta på egen hand.

Mosby State Parks skogsvakt tyckte annorlunda. Han var inte van vid någonting värre än vandalism, nedskräpning eller olagligt fiske och jakt, och han visste att lokalbefolkningen från Yarnell inte kunde hantera detta.

Bill hade flugit över hundra mil med helikopter så han kunde komma hit innan kroppen flyttades. Piloten hade följt koordinaterna till en äng på en närliggande kulle, där skogsvakten och Spelbren hade mött honom. Skogsvakten hade sedan kört dem några kilometer ner längs en grusväg och när de stannade så hade Bill sett mordplatsen från vägen. Det var bara en kort bit ned för backen, vid bäcken.

Polisen, som stod otåligt i närheten, hade redan undersökt brottsplatsen. Bill visste exakt vad de tänkte. De ville hantera det här på egen hand. Ett par FBI-agenter var det sista de ville se.

Ledsen, era lantisar, tänkte Bill, men ni är ute på för djupt vatten här.

”Polischefen tror att det här handlar om människohandel” sade Spelbren. ”Han har fel.”

”Varför tror du det?” frågade Bill. Han visste svaret själv, men han ville få en uppfattning om hur Spelbrens tänkte.

”Hon är runt trettio, inte så ung” sade Spelbren. ”Bristningar, så hon har minst ett barn. Inte den typ av person som vanligtvis involveras i sånt.”

”Du har rätt” sade Bill.

”Men peruken då?”

Bill skakade på huvudet.

”Hennes huvud har rakats” svarade han, ”så vad peruken än var till för, så var det inte för att byta hårfärg.”

”Och rosen?” frågade Spelbren. ”Ett meddelande?”

Bill undersökte den.

”En billig tygblomma” svarade han. ”Den sort som du hittar i vilken lågprisbutik som helst. Vi kan spåra den, men vi kommer inte att få reda på någonting.”

Spelbren tittade på honom, uppenbart imponerad.

Bill tvivlade på att något av vad de hittat skulle vara till någon direkt nytta. Mördaren var för målmedvetet, för metodisk. Det störda och sjuka i vad som fanns där framför dem fick Bill att känna sig uppe i varv.

Han såg hur lokalpoliserna verkade närma sig, som om de ville mota bort dem för att få göra klart det de var där för. Foton hade tagits och kroppen skulle föras bort när som helst nu.

Bill stod och suckade med stela ben. Hans fyrtio år hade börjat ta ut sin rätt, åtminstone en aning.

”Hon har blivit torterad” observerade han med en ledsam utandning. ”Titta på alla skärsår. Några har börjat läka.” Han skakade dystert på huvudet. ”Hon måste ha hållits i flera dagar innan någon dödade henne med det där bandet.”

Spelbren suckade.

”Gärningsmannen var arg över något” sade Spelbren.

”Hallå, när ska vi avsluta det här?” ropade en av poliserna.

Bill tittade i deras riktning och såg dem stampa med fötterna. Två av dem mumlade tyst. Bill visste att arbetet redan var gjort här, men sa det inte. Han föredrog att hålla pajasarna väntandes och undrades.

Han vände sig långsamt om och tog in scenen. Det var ett tjockt skogsområde, med tallar och cederträ och mycket småskog, och med bäcken som lugnt ringlade fram mot närmaste flod. Trots att det redan var midsommar så var det inte särskilt varmt, så kroppen skulle inte ruttna på en gång. Trots det så var det ändå bäst att ta med den och skicka den till Quantico. Utredare skulle vilja titta på den medan den fortfarande var fräsch. Skogvaktarens bil körde upp på grusvägen bakom polisbilen.

Vägen de körde på var inget mer än däckspår genom skogen. Mördaren hade mest troligt kört samma väg. Han hade burit henne den korta sträckan längs en smal stig, pallat upp kroppen på stenen och stuckit. Han hade inte stannat länge. Även om området verkade avlägset så patrullerade skogvaktare här regelbundet, och en personbil skulle snabbt ha dragit uppmärksamheten till sig på den privata vägen. Han hade velat att kroppen skulle hittas. Han var stolt över sitt arbete.

Och den hade hittats av ett par tidiga ryttare. Turister på hyrda hästar, hade skogvaktaren sagt till Bill. De var semesterfirare från Arlington som stannat på en gård strax utanför Yarnell. Skogvaktaren hade sagt att de var lite hysteriska nu. De hade blivit tillsagda att inte lämna stan, så Bill planerade att prata med dem senare.

Det fanns inga spår alls runt kroppen. Mördaren hade varit mycket försiktig. Han hade dragit något bakom sig när han återvände från bäcken – kanske en spade – för att dölja sina fotspår. Inget hade lämnats kvar, varken med eller utan avsikt. Alla däckspår på vägen hade troligtvis försvunnit med de andra bilarna som kört där.

Bill suckade för sig själv.

Fan ta det här, tänkte han. Var är Riley när jag behöver henne?

Hans gamla partner och bästa vän var på ofrivillig ledighet och återhämtade sig från trauman orsakade av deras sista fall. Ja, det hade varit otäckt. Hon behövde den här tiden, och för att vara helt ärlig så kanske hon aldrig skulle komma tillbaka.

Men han behövde henne verkligen nu. Hon var mycket smartare än vad han var, och han hade inget emot att erkänna det. Han älskade att se hennes genialitet blomstra. Han föreställde sig hur hon gick igenom brottsplatsen, detalj efter detalj. Vid det här laget skulle hon ha retat honom för alla de smärtsamt uppenbara ledtrådarna som han hade missat.

Vad skulle Riley se här som Bill inte såg?

Han kände sig något förvirrad, en känsla han inte tyckte om. Men det fanns inget han kunde göra åt det nu.

”Okej, killar” ropade Bill till poliserna. ”För bort kroppen.”

Poliserna skrattade och firade.

”Tror du att han kommer göra det igen?” frågade Spelbren.

”Jag är säker på det” sa Bill.

”Hur vet du det?”

Bill tog ett långt, djupt andetag.

”För jag har sett hans arbete förut.”

Kapitel 2

”Det blev bara värre och värre för henne” sa Sam Flores och klickade fram ännu en fasansfull bild som visades på den enorma skärmen framför konferensbordet. ”Ända fram tills det att han gjorde slut på henne.”

Bill hade misstänkt det, men han hatade att ha rätt.

Byrån hade flugit kroppen till beteendeanalysenheten i Quantico, där rättsmedicinska tekniker hade tagit foton, och labbet hade utfört tester. Flores, en labbtekniker med glasögon med svarta bågar, körde det hemska bildspelet och de gigantiska skärmarna skapade en obehaglig stämning i konferensrummet.

”Hur länge var hon död innan kroppen hittades?” frågade Bill.

”Inte så länge” svarade han. ”Sedan tidigt kvällen innan, kanske.”

Vid sidan av Bill satt Spelbren som hade flugit till Quantico med honom efter att de hade lämnat Yarnell. Vid bordets ände satt agent Brent Meredith, enhetschefen. Meredith ingav en nästan lite hotfull närvaro med sin breda hållning, hans kantiga ansiktsdrag och seriösa uttryck. Inte för att Bill var rädd för honom – tvärtom. Han gillade honom, de hade mycket gemensamt. De var båda erfarna veteraner och hade båda sett det mesta.

Flores bläddrade genom en serie närbilder av offrets sår.

”Såren till vänster orsakades tidigt” sa han. ”De till höger är nyare, några tillkomna endast timmar eller till och med minuter innan han strypte henne med bandet. Han verkar ha blivit gradvis mer våldsam under tiden han höll henne fången. Att bryta armen kan ha varit det sista han gjorde medan hon fortfarande levde.”

”Baserat på såren så ser det ut som endast en våldsman, i min åsikt” observerade Meredith. ”Att döma från den aggressiviteten vi ser här – förmodligen en man. Vad mer har du?”

”Från det korta håret på huvudet gissar vi att hennes huvud rakades två dagar innan hon dödades” fortsatte Flores. ”Peruken syddes ihop med bitar av andra peruker, alla billiga. Kontaktlinserna var förmodligen beställda. Och en sak till” sa han och tittade tveksamt runt på ansiktena. ”Han smörjde in hela henne med vaselin.”

Bill kunde känna spänningen i rummet öka.

”Vaselin?” frågade han.

Flores nickade.

”Varför?” frågade Spelbren.

Flores ryckte på axlarna.

”Det är ditt jobb” svarade han.

Bill tänkte på de två turisterna som han hade intervjuat igår. De hade inte varit till någon hjälp alls, kluvna mellan morbida nyfikenhet och panik orsakad av vad de hade sett. De var ivriga att komma hem till Arlington och det hade inte varit någon anledning att häkta dem eller att hålla dem kvar. De hade intervjuats av varje tjänsteman där, och de hade noggrant varnats för att inte säga något om vad de hade sett.

Meredith andades ut och la båda händerna på bordet.

”Bra jobbat, Flores” sa han..

Flores var tacksam för berömmet, och kanske lite förvånad. Brent Meredith gav inte många komplimanger.

”Då så, agent Jeffreys” sa Meredith och vände sig mot honom, ”berätta om hur det här förhåller sig till ditt gamla fall.”

Bill tog ett djupt andetag och lutade sig tillbaka i sin stol.

”För drygt sex månader sedan” började han, ”den sextonde december faktiskt—hittades Eileen Rogers kropp på en gård nära Daggett. Jag kallades in för att undersöka tillsammans med min partner,

Riley Paige. Vädret var väldigt kallt och kroppen var fastfrusen. Det var svårt att säga hur länge den hade legat där och den exakta dödstiden fastställdes aldrig. Flores, visa dem.”

Flores vände sig tillbaka mot bildspelet. Skärmen delades och vid sidan av bilderna på skärmen sågs en ny serie bilder. De två offren visades sida vid sida. Bill flämtade. Det var fantastiskt. Bortsett från den enas frusna hud var de i nästan samma tillstånd och sårerna nästan identiska. Båda kvinnorna hade ögonen uppsydda på samma groteska sätt.

Bill suckade då bilderna fick allt att komma tillbaka. Oavsett hur många år han jobbade med detta så påverkades han alltid av varje nytt offer.

”Rogers kropp hittades stående upprätt mot ett träd” fortsatte Bill med en mer dystert röst. ”Inte lika noggrant poserad som den i Mosby Park. Inga kontaktlinser eller vaselin, men resten är i princip detsamma. Rogers hår var klippt kort – inte rakat – men det fanns en liknande peruk. Hon blev också strypt med ett rosa band och en plastros hittades framför henne.”

Bill pausade för ett ögonblick. Han hatade vad han hade att säga härnäst.

”Paige och jag kunde inte lösa fallet.”

Spelbren vände sig mot honom.

”Vad var problemet?” frågade han.

”Vad var *inte* problemet?” högg Bill tillbaka, lite väl aggressivt. ”Vi hade ingen tur med ledtrådar. Vi hade inga vittnen, offrets familj kunde inte ge oss någon användbar information, Rogers hade inga fiender, ingen ex-make, ingen arg pojkvän. Det fanns inte en enda trovärdig anledning till varför någon skulle vilja döda henne. Fallet blev nedlagt direkt.”

Bill blev tyst. Mörka tankar fyllde hans huvud.

”Nej” sa Meredith med en okarakteristiskt mild ton. ”Det var inte ditt fel. Du kunde inte ha stoppat det här nya mordet.”

Bill uppskattade vänligheten men han kände sig trots allt skyldig. Varför kunde han inte ha löst det andra fallet? Varför kunde inte Riley? Det var få gånger i hans karriär som han varit så vilse och frustrerad.

Precis då ringde Merediths telefon och chefen tog samtalet.

Nästan det första han sa var ”Skit”.

Han upprepade det flera gånger, sen sade han ”Är du säker på att det är hon?” Han pausade. ”Fanns det något krav om lösensumma?”

Han ställde sig upp, gick ut ur konferensrummet och lämnade de tre männen i förvirrad tystnad. Efter några minuter kom han tillbaka, och såg plötsligt äldre ut.

”Grabbar, vi är nu i krisläge” meddelade han. ”Vi har precis fått en bekräftad identitet på gårdagens offer. Hennes namn var Reba Frye.”

Bill ryckte till som om han hade slagits i magen. Han kunde se Spelbrens chockade ansiktsuttryck. Flores såg förvirrad ut.

”Borde jag veta vem det är?” frågade Flores.

”Flicknamn Newbrough” förklarade Meredith. ”Senator Mitch Newbroughs dotter – förmodligen Virginias nästa guvernör.”

Flores andades ut.

”Jag hade inte hört att hon saknades” sade Spelbren.

”Det släpptes aldrig officiellt” sade Meredith. ”Hennes far har redan kontaktats. Och *självkligt* tror han att det är politiskt, eller personligt, eller både och. För att inte nämna det faktum att samma sak hände med ett annat offer för sex månader sedan.”

Meredith skakade på huvudet.

”Senatorn kommer inte släppa det här” tillade han. ”En lavin av press och journalister är på väg. Han kommer att se till att vi jobbar häckarna av oss.”

Bills hjärta sjönk. Han hatade känslan av att ha tagit sig vatten över huvudet. Men det var precis vad han kände just nu.

En dyster tystnad föll över rummet.

Till slut harklade sig Bill.

”Vi behöver hjälp” sa han.

Meredith vände sig mot honom och Bill mötte hans stränga blick. Plötsligt blev Merediths ansikte snävt av oro och ogillande. Han visste helt klart vad Bill tänkte.

”Hon är inte redo” svarade Meredith, tydligt att han visste att Bill menade att ta in henne.

Bill suckade.

”Chefen” svarade han ”hon kan det här bättre än någon annan och det finns ingen smartare.”

Efter en till paus sa Bill vad han verkligen tänkte.

”Jag tror inte att vi kan lösa det utan henne.”

Meredith slog sin penna mot ett papper några gånger och önskade att han var någon annanstans än här.

”Det är ett misstag” sa han. ”Men om hon bryter ihop så är det *ditt misstag*.” Han andades ut igen. ”Ring henne.”

Kapitel 3

Tonårsflickan som öppnade dörren såg ut som om hon skulle smälla igen den i Bills ansikte. Istället snurrade hon runt och gick iväg utan att säga ett ord och lämnade dörren öppen.

Bill klev in.

”Hej, April” sa han automatiskt.

Rileys dotter, en tvär, gänglig fjortonåring, med sin mammas mörka hår och bruna ögon svarade inte. Klädd i endast en för stor T-shirt med håret i en röra, vände sig April och satte sig ner på soffan, ignorerande allt utom sina hörlurar och mobiltelefon.

Bill stod där besvärat, osäker på vad han skulle göra. När han ringde till Riley hade de kommit överens om att han skulle titta förbi, om än motvilligt. Hade hon ändrat sig?

Bill tittade sig omkring när han gick in i det dunkla huset. Han gick genom vardagsrummet och såg att allt var snyggt och på sin plats, vilket var typiskt för Riley. Ändå märkte han att persiennerna var neddragna, och att ett tunt lager damm låg på möblerna – och det var inte alls likt henne. I en bokhylla såg han en rad glänsande nya rysar-romaner som han hade köpt till henne under hennes semester, i hopp om att de skulle få henne att tänka annat. Inte en enda bok såg använd ut.

Bills känsla av oro förstärktes. Detta var inte den Riley han kände. Hade Meredith rätt? Behövde hon mer tid? Gjorde han fel i att kontakta henne innan hon var redo?

Bill förberedde sig själv och gick längre in i det mörka huset, och när han rundade ett hörn så hittade han Riley ensam i köket, sittandes vid bordet i morgonrock och tofflor med en kopp kaffe framför sig. Hon tittade upp och han såg en skymt av förlägenhet, som om hon hade glömt att han skulle komma. Men hon gömde det snabbt bakom ett svagt leende och ställde sig upp.

Han gick fram och kramade henne, och hon kramade honom tillbaka. I tofflor var hon lite kortare än vad han var. Hon hade blivit väldigt smal – för smal – och hans oro blev med ens större.

Han satte sig ner vid bordet och studerade henne. Hennes hår var rent, men inte kammat, och det såg ut som om hon hade haft på sig tofflorna i flera dagar. Hennes ansikte var skarpt, blekt och såg mycket, mycket äldre ut jämfört mot när han sist hade sett henne för fem veckor sedan. Hon såg ut som om hon hade varit i helvetet. Och det hade hon. Han försökte att inte tänka på vad den senaste mördaren hade gjort mot henne.

Hon undvek hans blick och de satt båda där i den tunga tystnaden. Bill hade varit så säker på att om bara han fick träffa henne så skulle han veta precis vad han skulle säga för att muntra upp henne, men när han satt där kände han sig överväldigad av hennes sorg, och han blev mållös. Han ville att hon skulle se mer robust ut, som hennes gamla jag.

Han gömde snabbt kuvertet med filerna om det nya mordet på golvet bredvid hans stol. Han var inte längre säker på om han ens skulle visa det för henne. Det började allt mer likna ett misstag. Hon behövde helt klart mer tid. Faktum var att även han, för första gången, kände sig osäker på om hans partner någonsin skulle komma tillbaka.

”Kaffe?” frågade hon. Han kunde känna hennes oro.

Han skakade på huvudet. Hon var uppenbart bräcklig. När han hade besökt henne på sjukhuset och även efter att hon kommit hem så hade han varit orolig för henne. Han hade undrat om hon någonsin skulle komma tillbaka från smärtan och fasan som hon hade uthärdat – från djupet av hennes till synes långvariga mörker. Det var så olik henne. Hon hade verkat oövervinnerlig under alla deras andra fall. Något med det här sista fallet, den här sista mördaren, var annorlunda. Bill kunde förstå: mannen hade varit den mest störda psykopaten han någonsin stött på – och det sa en hel del.

När han tittade på henne så upptäckte han något annat. Hon såg faktiskt ut att vara sin egentliga ålder nu. Hon var fyrtio år gammal, precis som han, men när hon arbetade, rörlig och aktiv, hade hon alltid verkat flera år yngre. Grått började smyga sig fram i hennes mörka hår. Jo, hans eget hår började väl också ändras.

Riley ropade på sin dotter, "April!"

Inget svar. Riley ropade hennes namn flera gånger, högre varje gång tills hon äntligen svarade.

"Vad är det?" svarade April från vardagsrummet med en irriterad röst.

"När är din lektion idag?"

"Det vet du."

"Säg bara när, snälla?"

"Halv nio."

Riley rynkade pannan och såg upprörd ut. Hon tittade upp på Bill.

"Hon kuggade engelskan. Skolkade från för många lektioner. Jag försöker hjälpa henne att ta sig ur det."

Bill skakade på huvudet och förstod alltför bra. Deras jobb tog hårt på dem alla, och deras familjer var de största offren.

"Vad tråkigt" sa han.

Riley ryckte på axlarna.

"Hon är fjorton. Hon hatar mig."

"Det låter inte så bra..."

"Jag hatade alla när jag var fjorton" svarade hon. "Gjorde inte du det?"

Bill svarade inte. Det var svårt att föreställa sig att Riley någonsin hade hatat alla.

"Vänta tills dina pojkar blir så gamla" sa Riley. "Hur gamla är de nu? Jag har glömt det."

"Åtta och tio" svarade Bill och log sedan. "Så som det går med Maggie vet jag inte om jag ens kommer att vara där när de blir Aprils ålder."

Riley lutade på huvudet och tittade på honom med oro. Han hade saknat det där omtänksamma utseendet.

"Så illa är det alltså?" sa hon.

Han tittade bort och ville inte tänka på det.

De båda tystnade ett ögonblick.

"Vad är det du gömmer på golvet?" frågade hon.

Bill tittade ner, sedan upp igen och log. Även det här tillståndet missade hon aldrig någonting.

"Jag gömmer inte någonting" sa Bill och plockade upp kuvertet och lade det på bordet. "Bara något jag skulle vilja prata med dig om."

Riley log stort. Det var uppenbart att hon visste alltför väl vad han verkligen var här för.

"Få se då," sa hon och tillsatte sedan, efter en nervös blick på April, "Kom, vi går ut. Jag vill inte att hon ska se det."

Riley tog av sig tofflorna och gick ut i trädgården barfota framför Bill. De satt på ett skevt picknickbord som hade funnits där sedan långt innan Riley flyttade in, och Bill tittade på den lilla gården med sitt ensamma träd. Det var skog på alla sidor. Det fick honom att glömma att han ens var nära en stad.

För isolerat, tänkte han.

Han hade aldrig känt att detta var rätt plats för Riley. Det lilla huset låg två mil från staden; det var slitet och alldagligt. Det låg strax intill en liten väg, med ingenting annat än skog och betesmarker i sikte. Inte för att han någonsin trodde förortslivet var rätt för henne heller. Han hade svårt att föreställa sig henne passa in på ett cocktail-party. Hon kunde åtminstone köra in till Fredericksburg och ta tåget till Quantico när hon kom tillbaka till jobbet. När hon fortfarande *kunde* arbeta, vill säga.

"Få se vad du har nu då" sa hon.

Han lade ut rapporterna och fotografierna på bordet.

"Kommer du ihåg Daggett-fallet?" frågade han. "Du hade rätt. Mördaren var inte färdig."

Han såg hennes ögon vidgas medan hon tittade på alla bilderna. En lång tystnad föll medan hon studerade dokumenten intensivt, och han undrade om det här kunde vara vad hon behövde för att komma tillbaka – eller om det skulle ha motsatt effekt.

”Vad tror du?” frågade han till slut.

Ännu en tystnad. Hon tittade fortfarande inte upp från de bilder och dokument hon hade framför sig.

Till slut så gjorde hon dock det, och han blev chockad över att se tårar i hennes ögon. Han hade aldrig sett henne gråta förut, inte ens under de värsta utredningarna, eller nära döda kroppar. Det var definitivt inte den Riley han kände. Den där mördaren hade gjort något med henne, mer än han kanske visste.

Hon svalde sina tårar.

”Jag är rädd, Bill” sa hon. ”Jag är så rädd. Hela tiden. För allt.”

Bill kände sitt hjärta sjunka av att se henne så här. Han undrade var den gamla Riley hade tagit vägen, den enda personen som han alltid kunde förlita sig på att vara tuffare än honom, den där klippan han kunde vända sig till i besvärliga tider. Han saknade henne mer än han kunde ge uttryck för.

”Han är *död*, Riley” sa han med den mest självsäkra tonen som gick att få fram. ”Han kan inte skada dig mer.”

Hon skakade på huvudet.

”Det vet du inte.”

”Visst gör jag väl det” svarade han. ”De hittade hans kropp efter explosionen.”

”De kunde inte identifiera den” sa hon.

”Du vet att det var han.”

Hennes huvud föll framåt och hon höll handen framför ansiktet medan hon grät. Han höll hennes andra hand i sin över bordet.

”Det här är ett nytt fall” sa han. ”Det har inget att göra med vad som hände med dig.”

Hon skakade på huvudet.

”Det spelar ingen roll.”

Långsamt, medan hon grät, sträckte hon ut pärmerna med bilderna och tittade bort.

”Jag är ledsen” sa hon och tittade ner och höll ut en darrande hand. ”Jag tror att det är bäst om du går” tillade hon.

Bill, chockad och ledsen, sträckte ut handen och tog emot pärmerna. Detta var inte vad han hade förväntat sig över huvud taget.

Bill satt där en stund och kämpade mot sina egna tårar. Till slut klappade han försiktigt hennes hand, ställde sig upp och gick tillbaka genom huset. April satt fortfarande i vardagsrummet med ögonen stängda och med huvudet gungandes till musiken i hörlurarna.

*

Riley satt kvar och grät vid picknickbordet efter att Bill hade gått.

Jag trodde att jag var okej, tänkte hon.

Hon ville verkligen vara okej, för Bills skull. Och hon hade trott att hon skulle klara av det. Att sitta i köket och tala om triviala saker hade känts okej. Därefter hade de gått ut och när hon hade sett pärmerna han hade med sig, ja då hade hon trott att det också var okej. Mer än okej, faktiskt. Hon hade nästan känt sig exalterad. Den där gamla brinnande passionen för jobbet hade kommit tillbaka, och hon hade för en sekund inte velat något mer än att komma ut på fältet igen. Hon hade börjat tänka, lägga ihop pusselbitarna med det andra nästan identiska mordet, och det hela hade känts nästan som en form av intellektuellt spel. En utmaning. Det var bra. Hennes terapeut hade sagt att om hon någonsin ville kunna återgå till jobbet, så var det bara att kasta sig in.

Men, när hon hade suttit där med Bill så hade det intellektuella spelet plötsligt förvandlats till vad det verkligen var – en hemsk, mänsklig tragedi där två oskyldiga kvinnor hade dött i extrem smärta och skräck. En tanke kom då över henne: *Var det lika illa för dem som det var för mig?*

Hennes kropp var nu fylld av panik och rädsla, såväl som förlägenhet och skam. Bill var hennes partner och hennes bästa vän. Hon var skyldig honom så mycket. Han hade stått på hennes sida under de senaste veckorna, även när ingen annan gjorde det. Hon skulle inte ha överlevt sin tid på sjukhuset utan honom. Det sista hon ville var att han skulle se henne som hon var nu; reducerad till något så litet och hjälplöst.

Hon hörde April ropa från skärmdörren.

”Mamma, vi måste äta nu eller så kommer jag bli sen.”

Hon kände en brinnande lust att ropa tillbaka ”*Gör din egen frukost!*”

Men det gjorde hon inte. Hon var sedan länge trött på att bråka med April. Hon hade gett upp.

Riley reste sig upp från bordet och gick tillbaka till köket. Hon drog en pappershandduk av rullen och använde den för att torka tårarna och snyta sig, sedan beredde hon sig för att laga mat. Hon försökte återkalla sin terapeuts ord: *Även rutinmässiga uppgifter kommer att ta mycket medvetna ansträngningar, åtminstone ett tag.* Hon var tvungen att finna sig i att ta saker och ting ett steg i taget.

Steg ett var att ta saker ur kylskåpet – kartongen med ägg, baconpaketet, smörskålen, syltburken – eftersom April tyckte om sylt även om inte Riley gjorde det. Och så fortsatte det tills hon lade sex remsor bacon i en stekpanna på spisen, och slagit på gasen.

Hon ryckte tillbaka vid åsynen på den gulblåa flamman. Hon slöt ögonen och allt kom svärmandes tillbaka till henne.

Riley låg i ett trångt utrymme under ett hus, i en liten provisorisk bur. Propanbrännaren var det enda ljus hon någonsin såg. Resten av tiden spenderades i fullständigt mörker. Golvet var jord. Golvbrädorna ovanför henne var så låga att hon knappt kunde huka sig.

Mörkret var totalt, även när han öppnade en liten dörr och kröp in till henne. Hon kunde inte se honom, men hon kunde höra honom andas och grymta. Han skulle låsa upp burens, öppna den och klättra in.

Och sen skulle han tända upp flamman. Hon kunde se hans grymma och fula ansikte i dess ljus. Han hånade henne med en tallrik äcklig mat. Om hon nådde den förde han facklan mot henne. Hon kunde inte äta utan att bli bränd...

Hon öppnade ögonen. Bilderna var mindre intensiva med ögonen öppna, men hon kunde inte skaka av sig strömmen av minnen. Hon fortsatte att göra frukost med mekaniska rörelser, och hela hennes kropp fylldes av adrenalin. Hon höll precis på att duka när hennes dotters röst ekade genom huset igen.

”Mamma, hur lång tid kommer det att ta?”

Hon hoppade till och tallriken gled ur hennes hand. Den föll till golvet och splittrades.

”Vad hände?” ropade April och kom upp bredvid henne.

”Inget” sade Riley.

Hon städade upp röran, och när hon och April sedan satt och åt tillsammans så var den tysta fientligheten påtaglig, som vanligt. Riley ville sätta stopp för det, nå ut till April, och säga, *April, det är jag, din mamma och jag älskar dig.* Men hon hade försökt så många gånger och det gjorde det bara värre. Hennes dotter hatade henne och hon kunde inte förstå varför – eller hur hon skulle få slut på det.

”Vad ska du göra idag?” frågade hon April.

”Vad tror du?” fräste April tillbaka. ”Gå till lektionen.”

”Jag menar efter det” sa Riley och höll sin röst lugn. ”Jag är din mamma. Jag vill veta. Det är normalt.”

”Ingenting som har med vårt liv att göra är normalt.”

De åt tyst i några minuter.

”Du berättar ju aldrig någonting för mig” sa Riley.

”Det gör inte du heller.”

Det stoppade allt hopp om en konversation en gång för alla.

Det är rättvist, tänkte Riley bittert. Det var mer sant än April ens visste. Riley hade aldrig berättat för henne om hennes jobb och hennes fall. Hon hade aldrig berättat för henne om hennes fångenskap, eller hennes tid på sjukhuset, eller varför hon var "på semester" nu. Allt April visste var att hon hade varit tvungen att bo med sin pappa under en lång tid och hon hatade honom ännu mer än hon hatade Riley. Men hur mycket hon än ville berätta för henne så tyckte Riley att det var bäst att April inte hade någon aning om vad hennes mamma hade varit med om.

Riley klädde på sig och körde April till skolan, och de sa inte ett ord till varandra under hela tiden. När hon släppte av April så ropade hon efter henne: "Vi ses vid tio."

April gav henne en slarvig vinkning medan hon gick iväg.

Riley körde till ett närliggande kafé. Det hade blivit en rutin för henne. Det var svårt för henne att spendera tid på ett offentligt ställe, och hon visste att det var exakt därför hon var tvungen att göra det. Kaféet var litet och aldrig fullt, även så här på morgonen, så hon fann det relativt behagligt.

När hon satt där och smuttade på en cappuccino kom hon ihåg Bills fråga. Det hade gått sex förbannade veckor. Det var tvunget att förändras. *Hon* var tvungen att förändras. Hon visste inte hur hon skulle göra det.

Men en idé började formas i hennes huvud. Hon visste exakt vad hon behövde göra först.

Kapitel 4

Den vita flamman från brännaren fladdrade framför Riley. Hon var tvungen att ducka fram och tillbaka för att undvika att bli bränd. Ljusstyrkan bländade henne från att se något annat och hon kunde inte ens se sin kidnappares ansikte längre. När flamman fladdrade omkring verkade den lämna kvar långvariga ljusspår som hängde i luften.

”Sluta!” skrek hon. ”Sluta!”

Hennes röst var rå och hes från allt skrikande. Hon undrade varför hon slösade energin. Hon visste att han inte skulle sluta plåga henne förrän hon var död.

Just då höjde han en tuta och blåste av den rätt i hennes öra.

En biltuta lät utanför. Riley hoppade tillbaka till nutiden och tittade ut för att se att ljuset vid korsningen hade blivit grönt. En rad förare väntade bakom henne, och hon trampade på gasen.

Riley tvingade bort minnet med svettiga händer och hon påminde sig själv om var hon var. Hon skulle besöka Marie Sayles, den enda andra överlevaren av hennes nästan-mördares otänkbara sadism. Hon var arg på sig själv för att ha låtit sig påverkas av minnena. Hon hade lyckats tänka enbart på att köra i en och en halv timme nu, och hon hade trott att hon gjorde det bra.

Riley körde in i Georgetown, passerade lyxiga viktorianska hem och parkerade på adressen Marie hade gett henne över telefonen – ett rött tegelhus med ett vackert burspråk. Hon satt en stund i bilen och diskuterade med sig själv huruvida hon skulle gå in, eller låta bli.

Till slut klev hon ur bilen. När hon gick upp för trappan blev hon glad då hon såg Marie i dörren. Lätt men elegant klädd så stod Marie där och log något vagt. Hennes ansikte såg trött och utmattat ut. Från ringarna under hennes ögon var Riley ganska säker på att hon hade gråtit. Det kom inte som någon överraskning. Hon och Marie hade setts och pratat mycket de senaste veckorna via videochatt, och det var inte mycket de kunde undanhålla från varandra.

När de kramades blev Riley omedelbart medveten om att Marie inte var så lång och robust som hon hade trott att hon skulle vara. Även i skor med klackar så var Marie kortare än Riley; hennes kropp liten och tunn. Det överraskade Riley. Hon och Marie hade pratat mycket, men detta var första gången de träffades. Maries spädhet fick det att framstå som ännu mer modigt att hon skulle ha överlevt vad hon hade gått igenom.

Riley såg sig omkring när hon och Marie gick in i matsalen. Platsen var obefläckat ren och smakfullt inredd. Det skulle normalt sett ha varit ett fantastiskt hem för en karriärsmissig framgångsrik singelkvinna. Men Marie höll alla gardiner stängda och lampljuset lågt. Stämningen var underligt förtryckande. Riley ville inte erkänna det, men det fick henne att tänka på sitt eget hem.

Marie hade en lätt lunch redo på matsalsbordet och hon och Riley satte sig ner för att äta. De satt där i en lite obekväm tystnad. Riley svettades men var osäker på varför. Att se Marie fick allt att komma tillbaka.

”Så... Hur kändes det?” frågade Marie försiktigt. ”Att komma ut i världen?”

Riley log. Marie visste bättre än någon annan vad dagens körning hade krävt av henne.

”Bra” sade Riley. ”Ganska bra, faktiskt. Jag hade bara ett jobbigt ögonblick.”

Marie nickade, helt klart förstående.

”Du gjorde det i alla fall” sa Marie ”och det var modigt.”

Modigt, tänkte Riley. Det var inte hur hon skulle ha beskrivit sig själv. En gång kanske när hon var en aktiv agent. Skulle hon någonsin se sig själv så igen?

”Du då?” frågade Riley. ”Går du ut mycket?”

Marie blev tyst.

”Du lämnar inte huset över huvud taget, eller hur?” frågade Riley.

Marie skakade på huvudet.

Riley nådde fram och höll hennes handled i ett grepp av medkänsla.

”Marie, du måste försöka” uppmanade hon. ”Om du låter dig själv sitta fast här inne så är det som att han fortfarande håller dig fången.”

En kvävd snyftning tvingade sig ut ur Marie’s hals.

”Förlåt” sa Riley.

”Det är okej. Du har rätt.”

Riley såg på Marie medan de båda åt, och en lång tystnad uppstod. Hon ville så gärna tro att det gick bra för Marie, men hon var tvungen att erkänna att hon verkade oroväckande svag. Det fick henne att tänka på sig själv och sin egen situation också. Såg hon också lika svag ut?

Riley undrade tyst om det verkligen var bra för Marie att bo ensam. Kanske skulle hon bli bättre snabbare med en man eller pojkvän? undrade hon. Sen undrade hon samma sak om sig själv. Ändå visste hon att svaret för båda var troligen att nej, det skulle det inte. Ingen av dem var i något känslomässigt tillstånd för ett seriöst förhållande. Det skulle bara hålla dem tillbaka.

”Har jag någonsin tackat dig?” frågade Marie efter ett tag och bröt tystnaden.

Riley log. Hon visste att Marie menade tack för att ha räddat henne.

”Massor av gånger” sa Riley. ”Och det behöver du inte. Seriöst.”

Marie petade i maten med sin gaffel.

”Har jag någonsin sagt förlåt?”

Riley blev överraskad. ”Förlåt? Varför då?”

Marie talade tungt och sansat.

”Om du inte hade fått ut mig därifrån, då hade du aldrig blivit tagen.”

Riley klämde försiktigt Maries hand.

”Marie, jag gjorde bara mitt jobb. Du kan inte känna dig skyldig för något som inte var ditt fel. Du har tillräckligt att hantera som det är.”

Marie nickade förstående.

”Att bara komma ur sängen varje dag är en utmaning” erkände hon. ”Jag antar att du märkte hur mörkt jag har allt. Starkt ljus påminner mig om den där flamman. Jag kan inte ens titta på tv, eller lyssna på musik. Jag är rädd att någon ska smyga sig på mig och att jag inte hör det. Något litet ljud överhuvudtaget gör att jag får panik.”

Marie började gråta tyst.

”Jag kommer aldrig kunna se världen så som jag gjorde förut. Aldrig. Det finns ondska där ute, runt omkring oss. Jag hade ingen aning. Människor kan göra så hemska saker. Jag vet inte hur jag någonsin ska kunna lita på människor igen.”

När Marie grät ville Riley lugna henne, och intala henne att hon hade fel. Men en del av Riley var inte så säker på att hon hade det.

Till slut tittade Marie på henne.

”Varför kom du hit? Idag, menar jag.” frågade hon bestämt.

Riley blev paff av Maries raket – och av det faktum att hon inte riktigt visste själv.

”Jag vet inte” sa hon. ”Jag ville bara hälsa på dig. Se hur du har det.”

”Det är något annat” sa Marie och hennes ögon smalnade, hon var nästan kusligt iakttagande.

Kanske hade hon rätt, tänkte Riley. Hon tänkte på Bills besök, och hon insåg att hon kanske hade kommit dit på grund av det nya fallet. Vad var det hon ville ha från Marie? Råd? Lov? Uppmuntran? En del av henne ville att Marie skulle säga att hon var galen, för då kunde hon kanske kunna ta det lugnt och glömma bort Bills besök. Men det fanns eventuellt också en annan del som ville att Marie skulle uppmana henne till att göra det.

Till slut suckade Riley.

”Det är ett nytt fall” sa hon. ”Eller, inte ett nytt fall. Men ett gammalt fall som aldrig löstes.”

Maries ansiktsuttryck blev stramt och hårt.

Riley svalde.

”Och du kom hit för att fråga om du ska ta det?” frågade Marie.

Riley ryckte på axlarna. Men hon tittade också upp och sökte Maries blick för trygghet och uppmuntran. Och i det ögonblicket insåg hon att det var precis det hon hade kommit dit i hopp om att hitta.

Men till hennes besvikelse så sänkte Marie blicken och skakade långsamt på huvudet. Riley fortsatte att vänta på ett svar, men istället följde en oändlig tystnad. Riley kände hur en alldeles speciell rädsla slog rot inom Marie.

Medan tystnaden kvarstod så tittade Riley runt i lägenheten, och blicken föll på Maries telefon. Hon blev förvånad över att se att den var urkopplad ur väggen.

”Vad är det med din telefon?” frågade Riley.

Marie såg träffad ut och Riley insåg att hon hade tagit upp ett känsligt ämne.

”Han ringer mig hela tiden” sa Marie i en nästan ohörbar viskning.

”Vem?”

”Peterson.”

Rileys hjärta flög upp i halsgropen.

”Peterson är död” svarade Riley med skakig röst. ”Jag satte eld på stället. De hittade hans kropp.”

Marie skakade på huvudet.

”Det kunde ha varit vem som helst de hittade. Det var inte han.”

Riley kände en våg av panik. Hennes värsta skräck kom tillbaka.

”Alla säger att det var det” sa Riley.

”Och du tror verkligen på det?”

Riley visste inte vad hon skulle säga. Det var inte rätt tillfälle för att beklaga sig över sina egna rädslor. Marie var förmodligen bara förvirrad. Men hur kunde Riley övertyga henne om något som hon inte trodde på själv?

”Han fortsätter att ringa” sa Marie igen. ”Han ringer och andas och lägger på. Jag vet att det är han. Han lever. Han förföljer mig fortfarande.”

Riley kände en kall, krypande rädsla.

”Det är nog bara en sån där telefonförsäljare” sa hon och låtsades vara lugn. ”Men jag kan få kontoret att kolla upp det ändå. Jag kan få dem att skicka ut en bevakningsbil om du är rädd. De kan spåra samtalen.”

”Nej!” sa Marie skarpt. ”Nej!”

Riley stirrade förbluffat tillbaka.

”Varför inte?” frågade hon.

”Jag vill inte göra honom arg” sa Marie i ett patetiskt mummel.

Riley, överväldigad, kände en panikattack smyga sig på, och insåg plötsligt att det hade varit en dålig idé att komma dit. Om något så kände hon sig ännu värre än vad hon hade gjort tidigare. Hon visste att hon inte kunde sitta kvar i den dunkla matsalen ett enda sekund längre.

”Jag måste gå” sade Riley och fortsatte prata. ”Jag är ledsen. Min dotter väntar.”

Marie grep plötsligt tag i Rileys handled med överraskande styrka och grävde naglarna in i hennes hud.

Hon stirrade tillbaka med sina iskalla blå ögon, med sådan intensitet att det skrämde Riley. Det jakande utseendet skar in i hennes själ.

”Ta fallet” uppmanade Marie.

Riley kunde se i hennes blick att Marie hade blandat ihop det nya fallet med Peterson. Hon trodde att de var ett och samma.

”Hitta den jäveln” tillade hon. ”Och döda honom åt mig.”

Kapitel 5

Mannen höll ett kort men diskret avstånd från kvinnan och sneglade bara lite i hennes riktning. Han la några varor i sin varukorg så att han skulle se ut som en vilken annan kund som helst. Han gratulerade sig själv över hur osynlig han kunde göra sig själv. Ingen kunde gissa sig till vem han verkligen var, eller vad han kunde göra.

Men han hade aldrig varit den typ av man som drog uppmärksamhet till sig. Som barn hade han nästan varit osynlig på riktigt. Nu kunde han äntligen använda sin egen harmlöshet till sin egen fördel.

För bara några minuter sedan hade han stått bredvid henne, knappt mer än två meter bort. Upptagen med att välja schampo hade hon inte märkt honom alls.

Han visste däremot en hel del om henne. Han visste att hennes namn var Cindy, att hennes man ägde ett konstgalleri, att hon arbetade på en öppen vårdcentral. Idag var en av hennes lediga dagar. Just nu pratade hon med någon på sin telefon – hennes syster lät det som. Hon skrattade åt något som personen sa. Han brann röd av ilska och undrade om hon skrattade åt honom, precis som alla tjejer brukade göra. Hans raseri ökade.

Cindy hade shorts, ett linne och dyra löparskor. Han hade sett henne jogga från sin bil, och han väntade tills det att hon hade slutat springa, varefter han följde efter henne in i affären. Han kunde hennes rutin för en ledig dag som den här. Hon skulle ta varorna hem och lägga undan dem, ta en dusch och sedan köra för att träffa sin man för lunch.

Hennes snygga figur berodde mycket på motion. Hon var inte mer än trettio år gammal, men huden runt hennes lår hängde lite. Hon hade förmodligen förlorat mycket vikt vid ett eller annat tillfälle, kanske ganska nyligen. Hon var utan tvekan stolt över det.

Plötsligt gick kvinnan mot närmaste kassa. Mannen blev överraskad. Hon hade slutat handla tidigare än vanligt. Han rusade för att hamna i kö bakom henne och knuffade nästan en annan kund åt sidan för att lyckas. Han skällde tyst ut sig själv för det.

När kassören skannade kvinnans varor höjde han sig och stod extremt nära henne – nära nog att känna doften från hennes kropp, svettig och skarp efter den intensiva joggingturen. Det var en lukt som han förväntade sig att bli mycket, mycket bättre bekant med, väldigt snart. Men lukten skulle då blandas med ännu en lukt – en lukt som fascinerade honom på grund av dess underlighet och mystik.

Lukten av smärta och rädsla.

För ett ögonblick kände han sig upprymd, även glatt yr, ivrig av förväntan.

Efter att ha betalat för sina matvaror drog kvinnan ut sin vagn genom de automatiska glasörrarna och ut på parkeringsplatsen.

Han betalade lugnt sina egna varor. Han behövde inte följa henne hem, det gjorde inget om han tappade henne ur sikte. Han hade redan varit där – varit inne i hennes hus. Han hade till och med rört vid hennes kläder.

Inte länge nu, tänkte han. Inte länge alls.

*

När Cindy MacKinnon klev in i sin bil satt hon där en stund och kände sig skakad och visste inte varför. Hon kom ihåg den konstiga känslan hon just hade haft i affären. Det var en otrevlig, irrationell känsla av att hon var övervakad. Men det var mer än det. Det tog henne en stund att sätta fingret på det.

Till slut insåg hon att det var en känsla av att någon hade menat henne illa.

Hon ryste djupt. Under de senaste dagarna hade den känslan kommit och gått. Hon ignorerade sina tankar, säker på att de var helt grundlösa.

Hon skakade på huvudet och gjorde sig av med de kvarvarande obehagskänslorna. När hon startade bilen så tvingade hon sig själv att tänka på annat, och hon log vid tanken på telefonsamtalet med sin syster, Becky. Senare i eftermiddag skulle Cindy hjälpa henne att ordna en stor födelsedagsfest för hennes treåriga dotter, med tårta och ballonger och allting.

Det skulle bli en perfekt dag, tänkte hon.

Kapitel 6

Riley satt i jeepen bredvid Bill medan han växlade upp, och tillsammans körde de det fyrhjulsdrivna företagsfordonet längre upp för berget. Hon torkade sina handflator på byxorna. Hon visste inte vad hon skulle göra med svettigheten, och hon visste inte vad hon tyckte och kände om att vara där. De sex veckorna som hon hade varit borta från jobbet hade på något sätt kopplat bort henne från de egna känslorna kring arbetet. Att vara tillbaka kändes surrealistisk.

Riley stördes av den obekväma spänningen. Hon och Bill hade knappt talat under deras över en timme långa resa. Deras gamla kamratskap, deras lekfullhet, deras kusliga samförstånd – inget av det fanns kvar nu. Riley kände sig säker på att hon visste varför Bill var så frånvarande. Han var inte otrevligt, utan oroad. Han verkade också tvivla på om det verkligen var rätt för henne att vara tillbaka.

De körde mot Mosby State Park, där det senaste mordoffret hade hittats. Medan de körde så tog Riley in omgivningen runt henne, och sakta men säkert så började den där vanliga och professionella känslan smyga sig på. Hon visste att hon var tvungen att skärpa sig.

Hitta den jäveln och döda honom åt mig.

Maries ord ekade inom henne, motiverade henne, och gjorde hennes val enkelt.

Men ingenting verkade så enkelt nu. För det första så kunde hon inte låta bli att oroa sig för April. Att skicka tillbaka henne till hennes pappa var inte rättvist mot någon. Men idag var det lördag och Riley ville inte vänta ända tills på måndag med att se brottsplatsen.

Den djupa tystnaden förvärrade hennes ångest och hon kände ett desperat behov av att prata. Hon rannsokade hjärnan efter något att säga, och till slut sa hon:

”Alltså, har du tänkt berätta vad som händer mellan dig och Maggie?”

Bill vände sig mot henne med en förvånad blick och hon var inte säker på om det berodde på att hon brutit tystnaden eller på hennes klantiga fråga. Oavsett vad det var så ångrade hon sig direkt. Många hade sagt att hennes rättframma attityd kunde vara lite avstötande ibland. Det var inte hennes avsikt att vara sån – men hon hade helt enkelt ingen tid att slösa.

Bill andades ut.

”Hon tror att jag är otrogen.”

Riley kände sig överraskad.

”Va?”

”Med mitt jobb” sa Bill och skrattade lite surt. ”Hon tycker att jag är otrogen med mitt jobb. Hon anser att jag älskar *allt det här* mer än vad jag älskar henne. Jag försöker berätta för henne att hon är löjlig. Hur som helst kan jag inte sluta – inte mitt jobb, iallafall.”

Riley skakade på huvudet.

”Låter precis som Ryan. Han brukade bli riktigt avundsjuk när vi fortfarande var tillsammans.”

Hon stoppade sig själv innan hon berättade hela sanningen för Bill. Hennes ex-make hade inte varit avundsjuk på Rileys jobb. Han hade varit avundsjuk på Bill. Hon hade ofta undrat om Ryan kanske hade anledning att vara det. Trots att det var en tuff dag så kändes det ändå bättre att vara med Bill. Var den känslan enbart professionell?

”Jag hoppas bara att det här inte är en bortkastad resa” sa Bill. ”Brottsplatsen har blivit helt rensad, du vet.”

”Jag vet. Jag vill bara se platsen själv. Bilder och rapporter funkar inte för mig.”

Riley började känna sig lite yr nu. Hon var ganska säker på att det var på grund av höjden, eftersom de klättrade allt högre upp. Förväntan hade kanske också något med saken att göra. Hennes händer svettades fortfarande.

”Hur mycket längre?” frågade hon när hon såg skogen tjockna och terrängen bli allt mer långsträckt.

”Inte så långt.”

Ett par minuter senare svängde Bill av den asfalterade vägen och in på ett par grova däckspår. Fordonet hoppade vilt och stannade ungefär en halv kilometer in i den täta skogen.

Han slog av tändningen, och vände sig sedan mot Riley och tittade på henne med oro.

”Är du säker på att du vill göra det här?” frågade han.

Hon visste exakt vad som oroadde honom. Han var rädd att hon skulle blicka tillbaka till sin traumatiska fångenskap. Även om det här var ett annat fall helt och hållet, och en annan mördare.

Hon nickade.

”Jag är säker” sade hon, inte alls övertygad om att hon verkligen menade det.

Hon klev ut ur bilen och följde Bill fram till en överväxt, smal väg genom skogen. Hon hörde det gurglande ljudet av ett närliggande vattendrag. När vegetationen växte sig allt tjockare var hon tvungen att trycka sig förbi lågt hängande grenar, och klibbiga barr började samla sig på hennes byxor. Tanken på att behöva plocka bort dem irriterade henne.

Äntligen kom de fram till bäcken. Riley blev omedelbart slagen av vilken underbar plats det var. Eftermiddagens solljus spred sig ner genom bladen och fläckade det flödande vattnet med kalejdoskopiskt ljus. Det stadiga ljudet från strömmen var lugnande. Det var konstigt att tänka sig denna som en grym brottsplats.

”Hon hittades här” sade Bill och ledde henne till en bred, jämn sten.

När de kom dit stod Riley och tittade runt och andades djupt. Ja, hon hade gjort rätt i att följa med. Hon började känna det.

”Bilderna?” frågade Riley.

Hon hukade sig bredvid Bill vid stenen och de började titta igenom en mapp full av fotografier som tagits strax efter att Reba Fries kropp hade hittats. En annan mapp var fylld med rapporter och bilder av mordet hon och Bill hade undersökt för sex månader sedan – det som de inte hade lyckats lösa.

Dessa bilder förde tillbaka livliga minnen av det första offret. Det transporterade henne tillbaka till jordbruksbygden nära Daggett. Hon kom ihåg hur Rogers hade arrangerats på ett liknande sätt mot ett träd.

”Mycket likt vårt gamla fall” observerade Riley. ”Båda kvinnorna i trettioårsåldern, båda med små barn. Det verkar vara en del av det som triggar honom. Han gillar mammor. Vi måste kolla med föräldragrupper, ta reda på om det finns några kopplingar mellan de två kvinnorna eller deras barn.”

”Jag tar tag i det” sade Bill. Han tog anteckningar nu.

Riley fortsatte titta igenom rapporterna och bilderna, och jämförde dem med den aktuella scenen.

”Samma metod för kvävning, med ett rosa band” observerade hon. ”En annan peruk och samma typ av konstgjorda ros framför kroppen.”

Riley höll två fotografier sida vid sida.

”Ögonen var sydda också” sa hon. ”Om jag kommer ihåg rätt så fann teknikerna att Rogers ögon hade blivit sydda efter döden. Var det detsamma med Frye?”

”Ja. Jag antar att han ville att de skulle se honom även efter att de var döda.”

Riley kände en plötslig rysning i ryggraden. Hon hade nästan glömt den känslan. Hon fick den när någonting om ett fall precis skulle klicka och börja låta vettigt. Hon visste inte om hon skulle känna sig uppmuntrad eller skrämmd.

”Nej” sa hon. ”Det är inte det. Han bryr sig inte om kvinnorna ser honom.”

”Varför gjorde han det då?”

Riley svarade inte. Idéer började hoppa runt i hennes hjärna. Hon var upprymd. Men hon var inte redo att lägga något i ord – inte ens för sig själv.

Hon lade ut par fotografier på stenen och pekade ut detaljerna för Bill.

”De är inte exakt likadana” sa hon. ”Kroppen var inte så noggrant placerad i Daggett. Han hade försökt flytta det liket när det redan var stelt. Min gissning är att den här gången tog han henne hit innan likstelheten satte in. Annars skulle han inte ha kunnat posera henne så...”

Hon tryckte tillbaka lusten att avsluta meningen med ”snyggt”. Då insåg hon, det var precis den sortens ord som hon brukade använda i jobbet, det vill säga innan hon tillfångatogs och torterades. Hon började komma in i det igen, och hon kände samma gamla mörka besatthet växa inuti henne. Ganska snart skulle det inte finnas någon återvändo.

Men var det bra eller dåligt?

”Vad är det med Fryes ögon?” frågade hon och pekade på ett foto. ”Det där blåa ser inte naturligt ut.”

”Linser” svarade Bill.

Rysningen i Rileys ryggrad blev starkare. Eileen Rogers lik hade inte haft kontaktlinser. Det var en viktig skillnad.

”Och det där... glansiga? På hennes hud?” frågade hon.

”Vaselin” sade Bill.

En annan viktig skillnad. Med ens började allt falla på plats i rasande fart.

”Vad har kriminalteknikerna hittat angående peruken?” frågade hon Bill.

”Ingenting än, förutom att den var ihopsydd av bitar från billiga peruker.”

Riley kände spänningen växa. Vid det sista mordet så hade mördaren använt en enkel, hel peruk, inte något han hade lappat ihop. Även rosen hade det varit så billigt att rättsmedicin inte kunde spåra den. Riley kände hur delar av pusslet föll på plats – inte hela pusslet, men en stor del av det.

”Vad planerar de att göra med peruken?” frågade hon.

”Samma som förra gången – köra en sökning på fibrer och försöka använda det till att spåra butiken som sålde den.”

Överraskad av den starka säkerheten i sin egen röst sa Riley: ”Slöseri med tid.”

Bill tittade på henne, tydligt förvirrad.

”Varför då?”

Hon kände en bekant otålighet hos Bill, en hon alltid kände när hon fann sig själv liggandes ett steg eller två framför honom.

”Titta på bilden som han försöker visa oss. Blå linser för att få ögonen att se ut som om de inte är riktiga. Ögonlocken sys så att ögonen är öppna. Kroppen lutar upp, benen hemskt särade. Vaselin för att få huden att se ut som plast. En peruk ihopsydd av bitar av små peruker – inte mänskliga peruker – *dockperuker*. Han ville att båda offren skulle se ut som *dockor* – som nakna dockor på en hylla.”

”Åh fan,” sa Bill och noterade febrilt. ”Varför märkte vi inte det förra gången, i Daggett?”

Svaret verkade så uppenbart för Riley att hon tvingade tillbaka en otålig grymtning.

”Han var inte tillräckligt bra ännu” sa hon. ”Han försökte fortfarande räkna ut hur han skulle skicka meddelandet. Han lär sig med tiden.”

Bill tittade upp från sitt anteckningsblock och skakade sakta på huvudet i beundran.

”Jag har saknat dig.”

Hur mycket hon än uppskattade komplimangen så visste Riley att en ännu större insikt var på väg. Och hon visste från många års erfarenhet att det inte fanns något annat sätt. Hon var bara tvungen att slappna av och låta den komma till henne. Hon hukade sig tyst på stenen och väntade på att det skulle hända. Medan hon väntade plockade hon barren från sina byxor.

Vilket elände, tänkte hon.

Plötsligt föll hennes ögon på stenytan under hennes fötter. Andra barr, några av dem hela, andra brutna i delar, låg mitt bland de hon plockade av nu.

”Bill” sa hon, hennes röst kvävd av spänning, ”Var de här barren här när du hittade kroppen?”

Bill ryckte på axlarna. ”Jag vet inte.”

Hennes händer skakade och svettades mer än någonsin när hon tog bilderna och letade igenom dem tills hon hittade en bild av liket tagen framifrån. Där, mellan hennes särade ben precis runt rosen, var en grupp av små fläckar. Det var barren – samma barr som hon just hittat. Men ingen trodde att de var viktiga. Ingen hade orkat ta en mer skärpt och fokuserad bild av dem. Och ingen hade ens orkat sopa bort dem när brottsplatsen städades.

Riley blundade och lät hennes fantasi flöda fritt. Hon kände sig virrig och yr. Det var en känsla hon kände igen alltför väl – en känsla av att falla ner i en avgrund, i ett hemsk svart tomrum, i mördarens onda sinne. Hon satte sig i deras skor, i deras erfarenhet. Det var en farlig och skrämmande plats att befinna sig på. Men det var där hon hörde hemma, åtminstone just nu. Hon omfamnade den återvändande känslan.

Hon kände mördarens övertygelse när han bar kroppen längs vägen till bäcken, helt säker på att han inte skulle bli upptäckt, och helt lugnt utan att stressa. Han kanske nynnade eller visslade. Hon kände hans tålmod, hans hantverk och skicklighet, medan han satte liket på stenen.

Och hon kunde se den hemska scenen genom hans ögon. Hon kände hans djupa tillfredsställelse efter ett väl utfört jobb – samma varma känsla som hon alltid kände när hon hade löst ett fall. Han hade hukat sig på stenen och avvaktade i några sekunder – lagom länge för att beundra det egna hantverket. Ett konstverk.

Och under tiden han satt där och beundrade så hade han plockat barren från sina byxor. Han tog sin tid med det. Han brydde sig inte om att vänta tills han hade tagit sig därifrån, och hon kunde nästan höra honom säga precis vad hon själv nyss hade sagt.

”Vilket elände.”

Ja, han hade till och med tagit sig tid för att plocka bort barren.

Riley flämtade och öppnade ögonen. När hon kände på barren i sin hand noterade hon hur klubbiga de var och att deras spetsar var skarpa nog att orsaka ytliga sår.

”Samla barren” beordrade hon. ”Vi kanske kan få fram lite DNA.”

Bills ögon vidgades och han tog omedelbart fram en påse och pincett. Medan han arbetade rusade hennes tankar för fullt – hon var inte klar än.

”Vi har haft fel hela tiden” sa hon. ”Det här är inte hans andra mord. Det är hans tredje.”

Bill stannade och tittade upp med ett bedövat uttryck..

”Hur vet du det?” frågade Bill.

Hela Rileys kropp spände sig när hon försökte få skakningarna under kontroll.

”Han har blivit för bra. Hans träning är över. Han är ett proffs nu. Och han gör bara framsteg. Han *älskar* sitt arbete. Nej, det här är hans tredje gång, minst.”

Rileys hals drog ihop sig och hon svalde hårt.

”Och det kommer inte dröja länge tills det är dags för nästa.”

Kapitel 7

Bill befann sig i ett hav av blå ögon, inga av dem var verkliga. Han hade vanligtvis inte mardrömmar om sina fall och han hade det inte nu heller – men det kändes som en. Här, i mitten av dockaffären, fanns små blå ögon överallt och alla var öppna och glänsande.

Dockornas små rubinröda läppar, de flesta med ett leende, oroade honom också. Likaså gjorde allt det noggrant kammade konstgjorda håret, så styvt och orörligt. Med alla dessa detaljer undrade Bill hur han kunde ha missat mördarens avsikt att få sina offer att se ut som dockor. Han hade behövt Riley för att kunna göra den kopplingen.

Tur att hon är tillbaka, tänkte han.

Ändå kunde Bill inte låta bli att oroa sig för henne. Han hade blivit hänförd av hennes strålande arbete vid Mosby Park. Men när han körde hem henne efteråt hade hon verkat utmattad och dyster. Hon hade knappt sagt ett ord till honom under hela resan. Kanske hade det varit för mycket för henne.

Ändå önskade Bill att Riley var här just nu. Hon hade bestämt att det skulle vara bäst för dem att dela upp sig för att täcka mer yta snabbare. Han kunde inte annat än hålla med om det. Hon hade bett honom att kolla dockbutiker i området medan hon återvände till brottsplatsen för det sex månader gamla brottet.

Bill såg sig omkring och kände att han kanske hade tagit sig vatten över huvudet, och undrade vad Riley skulle ha tyckt om den här affären. Det var den mest eleganta av de han hade besökt idag. Här vid sidan av Capital Beltway fick affären antagligen många kunder från det rika norra Virginia.

Han gick runt och tittade. En liten flickdocka fångade hans blick. Med sitt uppåtvända leende och bleka hud påminde den honom lite extra mycket om det senaste offret. Även om den var helt klädd i en rosa klänning med massor av spets på kragen, manschetterna och benen, så satt den också i en störande lik position.

Plötsligt hörde Bill en röst till höger.

”Jag tror att du tittar i fel avdelning.”

Bill vände sig om och såg en tuff liten kvinna med ett varmt leende. Det syntes lång väg att det var hon som hade ansvaret i butiken.

”Varför tror du det?” frågade Bill.

Kvinnan skrattade.

”Eftersom du inte har döttrar. Jag kan se om en man har en dotter från en mil bort. Fråga mig inte hur, det är bara en slags instinkt, antar jag.”

Bill blev tagen av hennes insikt och var djupt imponerad.

Hon erbjöd Bill sin hand.

”Ruth Behnke” sa hon.

Bill skakade hennes hand.

”Bill Jeffreys. Jag antar att du äger den här butiken.”

Hon skrattade igen.

”Jag ser att du också har en slags instinkt” sa hon. ”Trevligt att träffas. Men du har söner, eller hur? Tre av dem skulle jag gissa.”

Bill log. Hennes instinkter var ganska skarpa. Bill anade att hon och Riley skulle njuta av varandras sällskap.

”Två” svarade han. ”Men ganska nära.”

Hon skrattade.

”Hur gamla?” frågade hon.

”Åtta och tio.”

Hon tittade runt på stället.

”Jag vet inte om jag har mycket för dem här. Åh, faktiskt så har jag några ganska pittoreska leksakssoldater i nästa gång. Men det är inte den typ av saker som killar gillar längre, va? Det är bara TV-spel nu för tiden. Och våldsamma sådana.”

”Jag är rädd för det.”

Hon såg fundersamt på honom.

”Du är inte här för att köpa en docka, eller hur?” frågade hon.

Bill log och skakade på huvudet.

”Du är bra på det här” svarade han.

”Är du polis, kanske?” frågade hon.

Bill skrattade tyst och tog ut sin bricka.

”Inte riktigt, men en bra gissning.”

”Åh, gud!” sa hon med oro. ”Vad vill FBI med min lilla butik? Är jag på någon slags lista?”

”På sätt och vis”, sade Bill. ”Men det är inget att oroa sig för. Din butik kom upp på vår sökning av butiker i detta område som säljer antika dockor och samlarexemplar.”

Faktum var att Bill inte visste exakt vad han letade efter. Riley hade föreslagit att han skulle kolla upp några av dessa butiker, i hopp om att mördaren kanske hade besökt dem – åtminstone vid något tillfälle. Vad hon väntade sig att han skulle hitta visste han inte. Förväntade hon sig att mördaren själv skulle vara där? Eller att en av anställda hade träffat mördaren?

Tvivelaktigt att de hade det. Även om de hade gjort det så var det föga troligt att de skulle kunna peka ut honom som mördaren. Förmodligen så var alla män som kom in här, om det nu var några, skrämmande.

Mer sannolikt var det nog att Riley försökte ge honom mer insikt i mördarens tankesätt och hans sätt att se på världen. Om så var fallet så räknade Bill med att hon skulle bli besviken. Han hade helt enkelt inte hjärnan hon hade, eller förmågan att helt enkelt sätta sig in i mördarnas sätt att tänka.

Det verkade nästan som om hon fiskade efter något. Det fanns dussintals dockaffärer inom den radie som de hade sökt igenom. Det var bättre, tyckte han, att låta rättsmedicinska fortsätta sitt jobb med att spåra dockans tillverkare. Men hittills hade det inte givit något resultat.

”Jag skulle vilja fråga vilken typ av fall det här är” sa Ruth, ”men jag borde inte det.”

”Nej” sade Bill, ”det borde du nog inte.”

Fallet var inte direkt hemligt längre – inte efter att Senator Newbroughs gäng hade gett ut sitt pressmeddelande. TV och tidningar var nu fulla av nyheter kring fallet. Som vanligt var byrån nedringd med felaktiga telefontips, och internet var irriterande fullt av bisarra teorier. Hela situationen hade blivit en riktig cirkus.

Men varför berätta om allt det för kvinnan? Hon verkade så rar, och hennes butik var så fin och oskyldig att Bill inte ville uppröra henne med något så grymt och chockerande som en seriemördare besatt av dockor.

Ändå var det en sak han ville veta.

”Du kanske kan hjälpa mig” sa Bill. ”Hur många köp görs av vuxna—jag menar vuxna utan barn?”

”Åh, det är nog där jag säljer mest, helt klart. Till samlare.”

Bill var fascinerad. Han hade aldrig kunnat gissa det.

”Varför tror du det är så?” frågade han.

Kvinnan log ett udda, avlägset leende och pratade med en mild ton.

”Eftersom människor dör, Bill Jeffreys.”

Nu var Bill verkligen förvånad.

”Ursäkta?” sa han.

”När vi blir äldre förlorar vi människor. Våra nära och kära dör. Vi sörjer. Dockor stoppar tiden för oss. De får oss att glömma vår sorg. De tröstar oss. Se dig omkring. Jag har dockor som

är över ett sekel gamla och några som nästan är nya. Åtminstone vad gäller några av dem kan du förmodligen inte se skillnaden. De är tidlösa.”

Bill såg sig omkring och kände sig skrämmd av alla de hundraåriga gamla ögonen som stirrade på honom, och han undrade hur många människor dessa dockor hade överlevt. Han undrade vad de hade bevittnat – kärlek, ilska, hat, sorg, våld. Och ändå stirrade de tillbaka med samma tomma uttryck. De var helt ologiska för honom.

Folk *borde* åldras, tänkte han. De borde bli gamla, rynkiga och grå, så som han sakta men säkert började bli, med tanke på allt mörker och all fasa som finns i världen. Med tanke på allt som han hade sett skulle det vara synd, tänkte han, om han fortfarande såg likadan ut. Brottsplatserna hade sjunkit in i honom som ett levande väsen och de hade gjort att han inte ville förbli ung längre.

”De är—inte levande”sa Bill äntligen.

Hennes leende blev bittert, nästan ledsamt.

”Är det verkligen så, Bill? De flesta av mina kunder tycker inte så. Jag är inte säker på att jag tycker så heller.”

En märklig tystnad uppstod. Kvinnan avbröt den med ett skratt. Hon erbjöd Bill en färgstark liten broschyr med bilder av dockor överallt.

”Det råkar vara så att jag ska åka på en kommande tillställning i Washington Du kanske också vill gå? Kanske kommer det att ge dig några idéer om vad det är du söker.”

Bill tackade henne och lämnade affären, tacksam för tipset om konventet. Han hoppades att Riley skulle vilja följa med honom. Bill mindes att hon skulle intervjua senator Newbrough och hans fru i eftermiddag. Det var ett viktigt möte – inte bara för att senatören kunde ha viktig information, utan även av diplomatiska skäl. Newbrough gjorde verkligen det svårt för byrån. Rileys uppgift där var därför att övertyga honom om att de gjorde allt de kunde.

Men kommer hon verkligen att dyka upp? undrade Bill.

Det verkade synnerligen bisarrt att han skulle känna sig så osäker. Fram tills för sex månader sedan så hade Riley varit den enda pålitliga aspekten av hans liv. Han hade alltid litat på henne i alla lägen. Men hennes uppenbara problem bekymrade honom.

Och han saknade henne ännu mer. Även om hon var lite oberäknelig ibland, så behövde han henne på ett fall som detta. Under de senaste sex veckorna hade han också insett att han behövde hennes vänskap.

Eller var det, djupt där inne, mer än så?

Kapitel 8

Riley körde ner längs motorvägen och smuttade på sin energidryck. Det var en solig, varm morgon, fönstret var nere och den varma doften av färskt hö fyllde luften. På de omgivande blygsamma betesmarkerna syntes nötkreatur, och bergen kantade båda sidorna av dalen. Hon tyckte om det här.

Men hon påminde sig själv att hon inte hade kommit hit för att må bra. Hon hade ett jobb att utföra.

Riley svängde in på en sliten grusväg och efter en minut eller två så nådde hon en korsning. Hon svängde in mot nationalparken, körde en kort bit och stannade vid väggkanten.

Hon klev ut och gick över ett öppet fält till en hög, stadig ek som stod i nordöstra hörnet.

Detta var platsen. Det var här Eileen Rogers kropp hade hittats uppställd mot just detta träd. Hon och Bill hade varit här tillsammans för sex månader sedan. Riley började återskapa scenen i sina tankar.

Den största skillnaden var vädret. Då hade det varit i mitten av december och bitande kallt. Ett tunt snötäcke låg över marken.

Gå tillbaka, sa hon till sig själv. Gå tillbaka och känn det.

Hon andades djupt in och ut tills hon trodde att hon kunde känna en brännande kyla som passerade genom hennes luftrör. Hon kunde nästan se dimma formas med varje andetag.

Det nakna liket hade varit fastfruset. Det var inte lätt att avgöra vilket av de många skadorna som var knivsår och vilka var sprickor orsakade av kylan.

Riley återkallade minnen av scenen, in i minsta detalj. Peruken. Det målade leendet. Ögonen uppsydda. Den konstgjorda rosen i snön mellan likets särade ben.

Bilden i hennes sinne var nu tillräckligt levande. Nu var hon tvungen att göra vad hon hade gjort igår – sätta sig in i mördarens upplevelse.

Än en gång blundade hon, slappnade av och klev ut i avgrunden. Hon välkomnade den yra, tunga känslan när hon slängde sig in i mördarens sinne. Ganska snart var hon med honom, inuti honom, och såg precis vad han såg, kände vad han kände.

Han körde hit på natten, allt annat än självsäker. Han såg oroligt på vägen – orolig för isen under hans hjul. Vad händer om han tappar kontrollen och hamnar i ett dike? Han hade ett lik med sig. Då skulle de ta honom. Han var tvungen att köra försiktigt. Han hade hoppats att hans andra mord skulle vara enklare än det första, men han var fortfarande ett nervöst vrak.

Han stannade fordonet här. Han drog kvinnans kropp, redan naken, gissade Riley, ut i det öppna. Men den hade redan stelnat. Han hade inte räknat med det. Det frustrerade honom, och skakade om hans självförtroende. För att göra saken värre kunde han inte alls se vad han gjorde, inte ens i strålkastarnas ljus som han riktade mot trädet. Natten var alldeles för mörk. Han gjorde en anteckning till sig själv att göra detta i dagsljus nästa gång om han kunde.

Han drog kroppen till trädet och försökte sätta den i den position han tänkt sig. Det gick inte alls bra. Kvinnans huvud lutade till vänster och var fast där på grund av likstelheten. Han ryckte och vred. Även efter att ha brutit nacken, kunde han fortfarande inte få liket att stirra rakt framåt.

Och hur skulle han sära benen ordentligt? Ett av benen var hopplöst krokigt. Han hade inget annat val än att ta ett järnrör ur bilen och bryta låret och knäskålen. Sedan vred han benet så gott som han kunde, men blev inte nöjd.

Till sist lämnade han noggrant bandet runt om halsen, satte peruken på huvudet och lade rosen i snön. Sedan klev han in i bilen och körde iväg. Han var besviken och deppig. Han var även rädd. Hade han i all sin klumpighet lämnat några viktiga ledtrådar eller bevis? Som besatt spelade han upp sina handlingar i tankarna, men han kunde inte vara helt säker.

Han visste att han var tvungen att göra det bättre nästa gång. Han lovade sig själv att göra det bättre.

Riley öppnade ögonen. Hon lät mördarens närvaro glida bort. Hon var nöjd med sig själv nu. Hon hade inte låtit sig skakas om och överväldigas. Och hon hade fått ett värdefullt perspektiv. Hon hade fått en känsla för hur mördaren lärde sig sin konst.

Hon önskade bara att hon visste någonting – åtminstone något litet – om hans första mord. Hon var mer säker än någonsin på att han hade dödat en gång tidigare. Detta hade gjorts av en lärling, men inte en nybörjare.

Precis när Riley var på väg att vända och gå tillbaka till sin bil såg hon något i trädet. Det var ett liten skymt av gult som kikade ut från där stammen delades i två en bit ovanför hennes huvud.

Hon gick runt till andra sidan trädet och tittade upp.

”Han har varit här igen!” flämtade Riley högt. Rysningar steg genom hennes kropp och hon tittade runt nervöst. Ingen verkade vara i närheten nu.

Inbäddat i en gren som stirrade ner på Riley var en naken docka med blont hår, poserat precis så mördaren hade tänkt att offret skulle vara.

Det kunde inte ha varit mer än tre eller fyra dagar sedan. Den hade inte flyttats av vinden eller rörts av regn. Mördaren hade återvänt hit när han hade förberett sig för Reba Frye-mordet. Precis som Riley hade gjort så hade han kommit tillbaka hit för att reflektera över sitt arbete, för att kritiskt granska sina misstag.

Hon tog bilder med sin mobiltelefon. Hon skulle skicka dem till byrån genast.

Riley visste varför han hade lämnat dockan.

Det är en ursäkt för sin tidigare lathet, insåg hon.

Det var också ett löfte om att kommande arbete skulle levereras på ett mer professionellt sätt. Det skulle vara bättre.

Kapitel 9

Riley körde mot Senator Mitch Newbroughs herrgård, och hennes hjärta fylldes av oro när den dök upp bakom en kurva. Beläget i slutet av en lång, trädkantad väg stod den – enorm, formell och skrämmande. Hon hade alltid tyckt att de rika och mäktiga var svårare att hantera än folk längre ner i den sociala hierarkin.

Hon svängde in och parkerade i en välskött cirkel framför herrgården. Ja, den här familjen var väldigt rik.

Hon klev ur bilen och gick upp till de enorma ytterdörrarna. Efter att ha ringt på dörrklockan så öppnades den av en välklädd man på ungefär trettio år.

”Jag heter Robert” sa han. ”Senators son. Och du måste vara agent Riley. Kom in. Mamma och pappa väntar på dig.”

Robert Newbrough ledde Riley in i huset, som omedelbart påminde henne om hur mycket hon ogillade skrytsamma hus. Newbrough-huset var extremt rymligt och den lilla promenaden till var det nu var senatoren och hans fru väntade var oerhört lång. Riley var säker på att det var en slags skrämselfaktik, att få sina gäster att gå så långt i obekväma skor, ett sätt att säga att de som bodde i det här huset inte var några som man ville bråka med. Riley fann de gammalmodiga koloniala möblerna och inredningen riktigt ful.

Värst var dock vad som komma skulle, det visste hon. För henne var det lika hemskt varje gång att prata med offrens familjer, mycket värre än att hantera mordscener eller döda kroppar. Hon tyckte att det var alltför lätt att bli meddragen i människors sorg, ilska och förvirring. Sådana intensiva känslor störde hennes koncentration och distraherade henne från hennes arbete.

Medan de gick där så sa Robert Newbrough ”Far har varit hemma från Richmond ända sedan...”

Han svalde i mitten. Riley kunde känna intensiteten av hans förlust.

”Sedan vi hörde om Reba” fortsatte han. ”Det har varit hemskt. Mor är speciellt skakad. Försök att inte göra henne allt för upprörd.”

”Jag beklagar verkligen sorgen” sade Riley.

Robert ignorerade henne och ledde Riley in i ett rymligt vardagsrum. Senator Mitch Newbrough och hans fru satt tillsammans på en stor soffa och höll varandra i händerna.

”Agent Paige” sa Robert och introducerade henne. ”Agent Paige, låt mig presentera mina föräldrar, senatoren och hans fru, Annabeth.”

Robert erbjöd Riley en plats och satte sig sedan ner själv.

”Först av allt” sa Riley tyst ”Jag beklagar verkligen sorgen.”

Annabeth Newbrough svarade med en tyst bekräftande nick. Senatoren satt bara och stirrade tomt framåt.

I den korta tystnaden som följde gjorde Riley en snabb bedömning av deras ansiktsuttryck. Hon hade sett Newbrough många gånger på tv och han hade alltid en politikers karismatiska leende. Men han log inte nu. Riley hade inte sett så mycket av fru Newbrough, men hon tycktes ha det typiska utseendet av en politikers hustru.

Båda var i tidig 60-årsålder. Riley märkte att de båda hade lagt mycket pengar och smärta på att se yngre ut – hårimplantat, hårfärg, ansiktslyft, smink. Riley kunde inte hjälpa att tycka att de såg lite konstgjorda ut.

Precis som dockor, tänkte Riley.

”Jag måste ställa er några frågor om er dotter” sade Riley och tog fram sitt anteckningsblock. ”Har ni varit i kontakt med Reba nyligen?”

”Ja absolut,” sade fru Newbrough. ”Vi är en mycket sammansvetsad familj.”

Riley noterade en viss styvhet i kvinnans röst. Det lät som något hon sa lite för ofta, lite för rutinmässigt. Riley kände sig ganska säker på att familjelivet i Newbroughs hem hade varit långt ifrån idealisk.

”Har Reba sagt något nyligen om att hon hotats?” frågade Riley.

”Nej” sa fru Newbrough. ”Inget sånt.”

Riley observerade att senatoren inte hade sagt ett ord hittills. Hon undrade varför han var så tyst. Hon behövde få det ur honom, men hur?

Nu talade Robert.

”Hon gick igenom en rörig skilsmässa nyligen. Det var riktigt dåligt mellan henne och Paul, angående vårdnaden om deras två barn.”

”Nej, jag tyckte aldrig om honom” sa fru Newbrough. ”Han hade ett sånt humör. Tror du det är möjligt?” Hennes ord föll bort.

Riley skakade på huvudet.

”Hennes ex-make är inte en sannolik misstänkt” sa hon.

”Varför i allsin dar inte?” frågade fru Newbrough.

Riley övervägde vad hon borde och inte borde berätta för dem.

”Ni kanske har läst att mördaren har varit framme förut” sa hon. ”Det var ett liknande fall nära Daggett.”

Fru Newbrough blev mer upprörd.

”Vad innebär det här för oss?”

”Vi har att göra med en seriemördare” sa Riley. ”Det hade inte med hemmet att göra. Din dotter kanske inte kände mördaren alls. Det var med all sannolikhet inte personligt.”

Fru Newbrough snyftade. Riley ångrade omedelbart sitt val av ord.

”Inte personligt?” hördes fru Newbrough nästan ropade. ”Hur kan det vara något annat än personligt?”

Senator Newbrough talade till sin son.

”Robert, snälla, ta med din mamma någon annanstans och lugna ner henne. Jag behöver prata med agent Paige i enrum.”

Robert Newbrough ledde lydigt iväg sin mamma. Senator Newbrough sa ingenting först. Han tittade Riley stadigt i ögonen. Hon var säker på att han var van att skrämman människor med den blicken. Men det fungerade inte särskilt bra på henne. Hon tittade helt enkelt tillbaka med samma fasta blick..

Senatoren nådde ner i sin jackficka och drog fram ett kuvert. Han reste sig från sin plats och överlämnade det till henne.

”Här” sa han. Sedan gick han tillbaka till soffan och satte sig igen.

”Vad är det här?” frågade Riley.

Senatoren vände blicken mot henne igen.

”Allt du behöver veta” sa han.

Riley var förvirrad.

”Kan jag öppna det?” frågade hon.

”För all del.”

Riley öppnade kuvertet. Det innehöll ett enda pappersark med två kolumner med namn. Hon kände igen några av dem. Tre eller fyra var kända journalister på de lokala tv-nyheterna. Flera andra var framstående politiker i Virginia. Riley var ännu mer förvirrad än tidigare.

”Vilka är dessa personer?” frågade hon.

”Mina fiender” sade senator Newbrough med en stadig röst. ”Förmodligen inte en komplett lista. Men det är de som är relevanta. Någon där är skyldig.”

Riley var helt mållös nu. Hon satt där och sa ingenting.

”Jag menar inte att någon på listan dödade min dotter själv” sa han. ”Men de betalade säkert någon jävel för att göra det.”

Riley talade långsamt och försiktigt.

”Senatorn, jag ber om ursäkt men jag sa precis att din dotters död inte var personlig, det har ingenting med er att göra. Det har redan skett ett nästintill identiskt mord.”

”Så du säger att min dotter valdes av ren slump?” frågade senatorn.

Ja, troligen, tänkte Riley.

Men hon visste bättre än att säga det högt.

Innan hon kunde svara tillade han, ”Agent Paige, jag har lärt mig via erfarenhet att inte tro på slumpen och sammanträffanden. Jag vet inte varför eller hur, men min dotters död var politisk. Och i politiken är allt personligt. Så försök inte komma här och berätta för mig att det är något annat än personligt. Det är ditt jobb och byråns att hitta den som är ansvarig och att föra honom till rätta.”

Riley tog ett långt, djupt andetag. Hon studerade mannens ansikte in i minsta detalj. Hon kunde se det nu. Senator Newbrough var en narcissist i grund och botten.

Inte för att jag borde bli förvånad, tänkte hon.

Riley förstod även något annat. Senatorn fann det otänkbart att någonting i hans liv inte specifikt gällde honom, och enbart honom. Till och med hans dotters mord handlade om honom. Reba hade helt enkelt fastnat i ett nät mellan hans politik och någon som hatade honom. Han var verkligen övertygad om det.

”Senatorn” började Riley ”jag tror faktiskt inte—”

”Jag vill inte att du ska tro någonting” sa Newbrough. ”Du har all information du behöver precis framför näsan.”

De såg på varandra i flera sekunder.

”Agent Paige” sade senatorn till slut ”Jag får känslan av att vi inte är på samma våglängd. Det är synd. Du kanske inte vet det, men jag har goda vänner i byråns övre kretsar. Några av dem är skyldiga mig tjänster. Jag kommer att ta kontakt med dem genast. Jag behöver någon på det här fallet som kommer att få jobbet gjort.”

Riley satt där, chockad, och visste inte vad hon skulle säga. Var den här mannen verkligen så vilseledd?

Senatorn ställde sig upp.

”Jag skickar ner någon för att visa dig ut, agent Paige” sa han. ”Synd att vi inte kom överens lite bättre.”

Senator Newbrough gick ut ur rummet och lämnade Riley där ensam. Hon gapade i chock. Mannen var verkligen narcissistisk. Men hon visste att det var mer än så.

Det var något som senatorn inte ville dela med sig av.

Och oavsett vad som krävdes, skulle hon ta reda på vad det var.

Kapitel 10

Det första Riley såg var dockan – samma nakna docka som hon hade hittat tidigare under dagen i trädet vid Daggett, i exakt samma ställning. För ett ögonblick blev hon illa till mods av att se den sitta där i FBI:s kriminaltekniska laboratorium, omgivet av en mängd högteknologisk utrustning. Det såg konstigt på något sätt – som en slags sjuk liten klenod från en svunnen icke-digital tid.

Nu var dockan bara ett annat bevis, skyddad av en plastpåse. Hon visste att ett team hade skickats för att hämta den så fort hon hade ringt in om det. Ändå var det en överväldigande syn.

Meredith kom fram för att hälsa på henne.

”Det var längesen, agent Paige” sa han varmt. ”Välkommen tillbaka.”

”Det är skönt att vara tillbaka, chefen” sa Riley.

Hon gick över till bordet och satte sig med Bill och laboratorieteknikern Flores. Oavsett sin oro och osäkerhet kunde hon känna att det verkligen kändes bra att se Meredith igen. Hon gillade hans hårda, inget-nonsens stil och han hade alltid behandlat henne med respekt och hänsyn.

”Hur gick det med senatorn?” frågade Meredith.

”Inte särskilt bra” svarade hon.

Riley märkte en ton av irritation i hennes chefs ansikte.

”Tror du att han kommer att ge oss några problem?”

”Jag är nästan säker på det. Jag ber om ursäkt, chefen.”

Meredith nickade sympatiskt.

”Jag är säker på att det inte var ditt fel” sa han.

Riley gissade att han hade en ganska bra uppfattning om vad som hade hänt. Senator Newbroughs beteende var utan tvekan typiskt för narcissistiska politiker. Meredith var förmodligen alltför van vid det.

Flores knappade snabbt på sin dator och när han gjorde det kom hemska fotografier, officiella rapporter och nyheter upp på stora bildskärmar runt om i rummet.

”Vi grävde runt lite och det visar sig att du hade rätt, agent Paige” sa Flores. ”Samma mördare som tidigare, långt före Daggett-mordet.”

Riley hörde Bills grymtande av tillfredsställelse och för en sekund kände Riley sig rättfärdigad.

Men så sjönk hennes humör. En annan kvinna hade dött en fruktansvärd död. Det var ingen anledning till att fira. Hon hade verkligen hoppats att hon hade fel.

Varför kan jag inte få njuta av att ha rätt ibland? undrade hon.

En gigantisk karta över Virginia spred sig över den största skärmen, och fokuserade sedan på den norra delen av staten. Flores märkte ut en plats högt upp på kartan, nära gränsen till Maryland.

”Det första offret var Margaret Geraty, trettiofem år gammal” sade Flores. ”Hennes kropp hittades dumpad i jordbruksmark, ungefär tjugo kilometer utanför Belding. Hon dödades tjugofemte juni, för nästan två år sedan. FBI blev inte inkallade för det. Lokalpolisen lät fallet bli kallt.”

Riley tittade på bilder från brottsplatsen Flores drog upp på en annan bildskärm. Mördaren hade uppenbarligen inte försökt att posera kroppen. Han hade bara dumpat henne i all hast och stuckit.

”För två år sedan” sa hon, samtidigt som hon tänkte och tog in allt. En del av henne var förvånad över att han hade varit igång så länge. En annan del av henne visste att dessa sjuka mördare kunde hålla igång i flera år.

De kunde ha ett oerhört tålamod.

Hon granskade bilderna.

”Jag ser att han inte har utvecklat sin stil särskilt mycket” observerade hon.

”Korrekt” sa Flores. ”Det fanns en peruk där, och håret klipptes kort, men han lämnade ingen ros. Hon blev dock kvävd till döds med ett rosa band.”

”Han stressade sig genom hela processen” sa Riley. ”Han var nervös. Det var hans första gång och han saknade självförtroende. Han gjorde lite bättre ifrån sig med Eileen Rogers, men det var inte förrän Reba Frye dödades som han verkligen visade sitt rätta jag.”

Hon kom ihåg något hon ville fråga.

”Hittade du några samband mellan offren? Eller mellan de två mammornas barn?”

”Ingenting” sa Flores. ”Gjorde en kontrollen av föräldragrupper, hittade ingenting. Ingen av dem tycktes känna varandra.”

Det gjorde Riley lite besviken, men det var ingen direkt överraskning heller.

”Hur var det med den första kvinnan?” frågade Riley. ”Hon var mamma, antar jag.”

”Nej” sade Flores snabbt som om han hade väntat på den frågan. ”Hon var gift, men barnlös.”

Riley blev paff. Hon var säker på att mördaren valde ut mammor. Hur kunde hon ha haft så fel? Hon kunde känna hur det ökade självförtroende plötsligt avtog.

Medan Riley tvekade frågade Bill ”Hur nära är vi att identifiera en misstänkt? Skulle du kunna få något av dem från Mosby Park?”

”Tyvärr ingen tur där” sa Flores. ”Vi hittade spår av läder istället för blod. Mördaren hade handskar. Han verkar vara snabb också. Inte heller vid första brottsplatsen så lämnade han några ledtrådar eller DNA.”

Riley suckade. Hon hade varit så hoppfull om att hon kanske hade hittat något som andra hade missat. Men nu kände hon sig vilsen. De var tillbaka på ruta ett.

”Tycks besatt vid vissa detaljer” kommenterade hon.

”Men jag tror att vi knappar in på honom” tillade Flores.

Han använde en elektronisk pekare för att indikera platser och gjorde linjer mellan dem.

”Nu när vi vet om det här första mordet så har vi fått en bättre uppfattning om hans territorium” sa Flores. ”Vi har nummer ett, Margaret Geraty, vid Belding i norr här, nummer två, Eileen Rogers, västerut i Mosby Park, och nummer tre, Reba Frye, nära Daggett, längre söderut.”

När Riley tittade såg hon att de tre platserna bildade en triangel på kartan.

”Vi tittar på ett område på cirka tusen kvadratkilometer” sa Flores. ”Men det är inte så illa som det låter. Det handlar mestadels om landsbygden med några små städer. I norr har du några större fastigheter som senatorns. Massor av öppen mark.”

Riley såg en professionell tillfredsställelse avspeglas i Flores ansiktsdrag. Han älskade uppenbarligen sitt jobb.

”Vad jag tänker göra är att kolla upp alla registrerade sexbrottslingar som bor i det här området” sa Flores. Han skrev in ett kommando och triangeln fylldes med ungefär två dussin små röda prickar.

”Låt oss nu ta bort pedofilerna” sa han. ”Vi kan vara säkra på att vår mördare inte är en av dem.”

Flores skrev in ett annat kommando och ungefär hälften av prickarna försvann.

”Låt oss nu begränsa det till bara de värsta fallen – killar som varit i fängelse för våldtäkt eller mord eller båda.”

”Nej,” sa Riley hastigt. ”Det är fel.”

Alla tre män stirrade på henne med förvåning.

”Vi letar inte efter en våldsam kriminell” sade hon.

Flores grymtade.

”Klart som fan att vi gör!” protesterade han.

En tystnad föll. Riley kände en insikt som bildades, men den hade inte riktigt tagit form än. Hon stirrade på dockan, som fortfarande satt groteskt på bordet och såg mer felplacerad ut än någonsin.

Om du bara kunde prata, tänkte hon.

Då började hon sakta säga sina tankar högt.

”Jag menar, inte uppenbart våldsam. Margaret Geraty blev inte våldtagen. Vi vet redan att Rogers och Frye inte heller blev det.”

”De blev alla torterade och dödade” muttrade Flores.

En spänning fyllde rummet, och Brent Meredith såg orolig ut, medan Bill stirrade fast på en av bildskärmarna.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.